

Донна Хатч

ПУЦАР ЗА
ХВОЛЕДА

ДОННА ХАТЧ РИЦАР ЗА КОЛЕДА

Превод: Illusion

chitanka.info

Очарователната новела на Донна Хатч „Рицар за Коледа“ започва, когато каретата на Клариса Феърчайлд се счупва точно пред най-внушаващото страх имение в областта. Замъкът Уикбърг е място, където млади младоженки от поколения биват убивани от съпрузите си. Клариса е ужасена, но в същото време и любопитна. Когато среща вдовеца Кристофър де Чампс, граф Уикбърг, тя трябва да реши дали да избяга или да остане, за да разкрие най-голямата тайна в графството — тази, за своя красив спасител.

Автор на исторически романи и фентъзи, печелила различни награди, Донна Хатч е търсен лектор и презентатор в различни работни ателиета. Наградите ѝ за писане включват Златна роза и престижната Златно перо. Страстта ѝ за писане започва, когато е осемгодишна и написва първия си кратък разказ. Първата си завършена книга написва през втората си година в гимназията — фентъзи, което по-късно е публикувано. Между грижите за шестте си деца (седем, ако се брой съпругът ѝ), дневната ѝ работа, работата ѝ като редактор на свободна практика и доброволческите позиции, които заема, тя все още намира време за писане. В края на краищата, писането е мания. Всичките ѝ герои са заимствани от съпруга ѝ, с когото са от двадесет години и който продължава да доказва, че има истинско „и заживели щастливо“.

ПЪРВА ГЛАВА

Англия, 1813

Клариса Феърчайлд се бе загледала в неприветливата крепост, която бе кацнала върху стръмния склон, през прозореца на каретата. Тъмни облаци се скупчваха над нея, все едно искаха да подемат спотаеното зад сивите каменни стени на замъка зло. Замък, пълен с тайни, които Клариса жадуваше да разбере.

Седнала до нея, пралея ѝ Тили потрепери:

— Дръпни пердето, дете. Това прокълнато място ме кара да настръхвам. Пълно е с убийци, нали знаеш? — Тя махна със съсухрената си ръка по посока на прозореца и подскочи, когато колелата на каретата попаднаха на един наистина дълбок коловоз на пътя.

Запленена, Клариса не можеше да откъсне очи от гледката. През целия ѝ живот, плахо прошепнатите истории за замъка Уикбърг и неговите ужасяващи господари бяха смущавали въображението ѝ — мрачно и плашещо място, със също толкова мрачен и плашещ граф. Какво невероятно приключение би било да изследва внушаващия страх замък — един оживял готически роман. Само ако можеше да открие своя собствен готически герой!

Младата жена разсеяно потупваше брадичката си:

— Чудя се дали са скрили телата на съпругите си в замъка или са ги погребали в църковния двор, за да изглежда, че са починали от естествена смърт.

Лея Тили придърпа още по-плътно наметалото около себе си и премести краката си. Откакто бяха тръгнали от селото, затоплените тухли вече бяха изстинали и подът на каретата оставаше студен.

— Трябва да си изключително глупава, за да осмелиш да отидеш сред убийците, само за да разгледаш надгробните камъни.

Уморени от пазаруването, те отново потънаха в мълчание докато каретата подскачаше по междуселския път. Клариса отново се замисли за замъка Уикбърг, където от поколения се раждаха мистериозни

лордове, живееха, женеха се и убиваха съпругите си. Разбира се, никой никога не бе успял да докаже, че съпругите им са убивани. В края на краищата, кой би имал дързостта да обвини един граф в убийство? И все пак, от поколения, всяка графиня Уикбърг бе срещнала смъртта си без време, скоро след като се бе омъжила за поредния граф.

Клариса си представи всякакви невероятни възможности и всяка следваща беше още по-очарователно плашеща от предишната. Настоящият лорд се държеше като отшелник още преди да се ожени, но откакто съпругата му бе починала, изобщо не се бе появявал на публични места. Що ли за човек беше той? Откровено зъл? Или коварно зловец? И що за жена би се осмелила да се омъжи за него, като знае историята на семейството му?

Една нова мисъл озари младата жена и тя задържа дъха си от потресаващото удоволствие, което изпита. Вероятно графовете са похищавали девици и са ги принуждавали да се омъжат за тях. Или може би са били толкова загадъчно красиви, че нито една дама не е могла да им устои. Колко възхитително! Тя потрепери.

— Чудя се, дали някоя от тези нещастни жени е знаела каква съдба я очаква, преди да бъде убита или това се е случвало внезапно.

— Не е благопристойно една толкова добре възпитана млада дама да се занимава с подобни страховити мисли — каза леля Тили превзето. — Трябва да мислиш как да си намериш добър млад човек и да се задомиш. В края на краищата, скоро ще навършиш двадесет. Не би искала да останеш стара мома, нали?

— О, лельо, всички мъже, които съм срещнала досега, са изключително отегчителни. — Кръвожадните графове бяха толкова по-очарователни в сравнение с реалните мъже, придали си отегчено изражение, докато играят своите изтънчени светски игри. Погледът ѝ отново се зарея към замъка. — Какво би накарало поколения мъже да убиват съпругите си?

— О, за Бога, дете!

— Съжалявам, лельо. — Клариса се засмя на себе си и маниакалните си мисли. Може би наистина четеше прекалено много готически романи. — Няма да говоря отново за това. — Но, о, тя би могла да си ги представя! Няколко минути по-късно вятърът разтърси каретата и ги засипа водовъртеж от белота, който ги принуди да

намалят скоростта. Замъкът и отвесната скала изгубиха очертанията си и се превърнаха в безформена, тъмна маса.

— Бурята ни настигна — възкликна леля й Тили.

Тревога сви стомаха на Клариса, когато съвсем реалната опасност от виелицата най-накрая проникна в съзнанието ѝ. Тя прегърна леля си:

— Сигурна съм, че всичко ще бъде наред.

Устните на възрастната жена се движеха в безмълвна молитва. Клариса отвори отделението, в което държаха пособията за писане. Зарови в него, търсейки храната или напитките, които понякога то съдържаше, но не откри нищо. Това не я изненада, тъй като пазаруването им в града се очакваше да отнеме само няколко часа. С въздишка, момичето затвори капака и се облегна назад. Каретата направи някакъв завой и започна да се изкачва по стръмен наклон. Леля Тили силно ахна:

— Сигурно отиваме към замъка Уикбърг! По-скоро бих замръзнала!

Замъкът? Зашеметяващо вълнение обзе Клариса. След цялото това време дали наистина щеше да го види отвътре, или да зърне графа? Би трябвало да е изплашена, наистина би трябвало, но — О! — най-накрая щеше да влезе в замъка!

Тя лекичко потупа леля Тили по ръката:

— Със сигурност кочияшът не би ни завел там, ако мислеше, че ще сме в опасност. А и бурята е много по-близка заплаха.

Възрастната жена вече редеше на глас молитвата си, като молеше за защита както от стихията, така и от злото, което ги очакваше в замъка.

Ужасяващо скърцане разцепи въздуха. Каретата рязко се наклони на една страна, като изхвърли и двете жени от местата им. Клариса се блъсна в страничната стена, когато паднаха настрани. Екипажът продължи да се движи, след което се заклатушка, издавайки стържещи звуци, преди да се обърне на другата си страна и да спре напълно. Отвън конете цвилеха ужасени, а хамутите им дрънчаха. След това, всичко потъна в тишина, като се чуваше само стенанието на вятъра. Възрастната жена лежеше до Клариса като някаква неподвижна купчина. Като накъсано си пое въздух, момичето се изправи на колене:

— Лельо Тили.

Очите ѝ се отвориха с потрепване:

— Клариса? Добре ли си, скъпа?

— Не, не мисля. А ти?

— Малко разтърсена, мисля. — Върху главата на леля ѝ вече се оформяше една подутина. Опита се да седне, но извика и отново рухна на пода. Тя лежеше там, като дишаше тежко, а покритото ѝ с бръчки лице се изкриви от болка, когато хвана китката с другата си ръка.

— Лежи неподвижно, лельо. — Клариса я зави с двете одеяла в каретата. Къде се губеше кочияшът? Дали не беше ранен? — Отивам да потърся помощ. — Тя опипа ключалката на вратата.

Отвън се чу глас.

— Госпожице Феърчайлд?

В прозореца над тях се появи някакво лице. Въпреки че се държеше почтително с нея, кочияшът винаги ѝ се струваше зловец с изпилените си зъби, които му позволяваха по-лесно да подсвирква на конете.

— Трябва да измъкна впряга от тук — каза той, надвиквайки вятъра. — Намираме се на около миля от мястото, където ще намерим подслон. Вие можете да яхнете единия от конете.

— Леля ми е ранена — извика му Клариса. — Няма да я оставя тук сама. — Нито дори и заради примамливия замък, който я привличаше подобно на песента на морска сирена. Дали пътуването ѝ до Уикбърг щеше да се окаже толкова пагубно, колкото песента на сирените за моряците в морето?

Главата на кочияша се поклати:

— Стойте вътре. Това ще ви защити от вятъра. Ще отида да доведа помощ.

— Разбирам. Всичко ще е наред, докато се върнете — каза младата жена уверено.

— Ето ви нещо, с което да си светите. — Той отвори вратата и ѝ подаде една от лампите на каляската. Снегът се втурна вътре и се заби в бузите ѝ подобно на парченца стъкло.

Като се изправи, колкото можеше, върху разбитата вътрешност на екипажа, Клариса пое лампата и се усмихна окуражително на мъжа. Кочияшът затвори вратата, оставяйки снега навън, където вятърът виеше и тресеше каретата. Зъбите ѝ тракаха, а цялото и тяло се трепереше.

— Толкова е студено — промълви леля й.

Момичето свали вълнената си наметка, легна до възрастната жена и я метна отгоре им като одеяло. Студът се промъкваше навътре подобно на ледени пръсти, които се прокрадваха към костите й. Сънят започна да я унася. Клариса се съпротивляваше, но така и не успяваше да го накара да си отиде — прогонваше го само за кратко, преди той отново да се върне. Тя се понесе в някаква сива мъгла. Вятърът свистеше отвън подобно на призраци, които търсеха отмъщение.

— Всичко ще бъде наред — прошепна тя, по-скоро на себе си, отколкото на леля си. — Скоро ще ни спасят и ще ни заведат някъде на сигурно и топло.

Вратата се отвори със замах. В отвора над тях се появи някакъв тъмен силует.

— Госпожице Феърчайлд, можете ли да се изправите?

Тя заповяда на крайниците си да се раздвижат, но едва успя да повдигне главата си. Кочияшът заговори на някого отвън, когото тя не можеше да види, след което се наведе навътре в каретата.

— Помощта е тук. — Той промуши ръце под раменете и коленете й и я повдигна. Като се изправи, я издигна и я предаде в нечий друг чифт ръце, които я притиснаха към мускулест гръден кош.

— Мили боже! — промърмори мъжки глас.

Клариса потъна в тъмнина.

ВТОРА ГЛАВА

Кристофър де Чампс, граф Уикбърг, гледаше втренчено младата жена в ръцете си. Дъхът му спря толкова бързо, колкото бързо се изпари и разумът му. Да я наречеш красива щеше да бъде много слабо казано. За първи път от три години, заспалото му сърце се събуди и очите му се отвориха.

Не! Нямахше да направи същата грешка отново. Няма да обрече още една жена. Прекалено много предишни графини Уикбърг лежаха в семейната крипта, както и неговата мила съпруга.

Той откъсна погледа си от момичето в ръцете си и я понесе към чакащата карета, където бързо я остави и уви в одеяло. Издърпа ботинките ѝ и разтърка краката ѝ, за да възстанови циркулацията на кръвта, преди да ги постави върху увитата в плат тухла. До гърба ѝ сложи друга. Тя измънка нещо и се опря още по-силно към горещата тухла. След като се увери, че няма да я изгорят, той отново я уви, като я държеше близо до източниците на топлина.

Погледът му се насочи към лицето ѝ — възхитителни, деликатни черти и пълни устни, обрамчени от тъмнозелена качулка. Лек облак от лунички по носа и скулите ѝ разкриваха склонността ѝ да прекарва времето си навън, без да носи боне. Ако се съдеше по изящното ѝ облекло и нежните ръце, беше дама от висшето общество. Тъй като той никога не присъстваше на мероприятията на обществото, нямахше никаква представа коя е тя.

Един от лакеите, Хобс, донесе по-възрастна жена, която беше на половината на неговия ръст. Върху набръчканото ѝ чело се виждаше синина. Завиха и нея, а Хобс я държеше в ръцете си така, все едно беше неговата собствена баба.

Кочияшът на непознатите показва главата си в каретата. По брадата му висяха ледени висулки, а устните му бяха лилави.

— Всичко ли е готово? — попита той през тракащите си зъби.

Кристофър се размърда.

— Ти също ще се качиш тук. Бил си навън в това време прекалено дълго.

— Няма да е правилно, милорд.

— Качвай се, човече, преди да си премръзнал до смърт. В подобно време няма място за следване на благоприличие.

Кочияшът влезе вътре, а треперещите му ръце се забориха с вратата. Веднага след като се настаниха, екипажът потегли. Докато с едната си ръка придържаше изпадналата в безсъзнание млада дама, Кристофър се пресегна с другата към едно от отделенията и извади манерка, увита в плат, за да я запази топла.

Подаде я на кочияша.

— Затоплено вино. Пий.

— Любезно благодаря. — Той отпи една дълга глътка и върна манерката.

— Накъде пътувахте? — попита Кристофър.

— Бърчууд Менър, домът на Феърчайлд надолу по пътя.

Кристофър се задави.

— Феърчайлд?

— Да, милорд. Когато тръгнахме от града, не изглеждаше, че бурята е толкова близко, иначе нямаше да рискувам.

Феърчайлд! Жената в ръцете му беше пряк потомък на онази вещица, която бе проклела семейството му преди поколения. Въпреки изкушението да отвори вратата на каретата и да изхвърли потомката на вещицата — или да прекара острието на ножа си през нея — той стисна зъби и остана неподвижен. Когато погледът му отново попадна върху изпадналата в безсъзнание млада жена, всички мисли за отмъщение изчезнаха, заменени от трудно контролируеми желания. Не можеше да обвинява една дама за престъпление, извършено от нейна предшественица. Освен това, вече никой не вярваше във вещици. На него самия му бе трудно да повярва в тях. Беше образован и просветен човек, но пет поколения семейна история, без да се споменава неговата собствена загуба, не оставяха място за съмнение.

Докато гледаше ангелското лице на младата жена, мислите му за възмездие се топяха подобно на снежинки върху пламък. Освен това, Кристофър не беше убиец, а търсенето на отмъщение нямаше да върне съпругата му. Не, той щеше да я държи на разстояние от себе си и щеше да се отърве от девойчето веднага щом бурята позволи.

— Моите благодарности за помощта ви, милорд — каза кочияшът. — Нямахте да издържим дълго в това време.

Стреснат, Кристофър кимна. Жената в ръцете му промълви нещо, клепачите ѝ запърхаха, но очите ѝ не се отвориха. Графът допря манерката до устните ѝ и ѝ нареди да пие. Тя отпи и се закашля, а клепачите ѝ продължиха да трептят. Като се извъртя към него, тя отметна качулката си, излагайки на показ ореол от гъста червеникавокафява коса.

Трябваше да се досети. Червенокоса вещица, точно като нейната ирландска предшественичка. Беше чист късмет, че врагът бе попаднал в ръцете му, като го поставяше пред дилемата какво да прави с нея.

Когато каретата спря, Кристофър взе изпадналото в безсъзнание момиче и забързано влезе вътре, следван от Хобс, който носеше по-възрастната жена и най-накрая кочияшът.

Графът прехвърли товара си в ръцете на най-близко стоящия лакей.

— Занесете ги до стаята, която госпожа Марч е приготвила за нашите... гостенки. — Гостенки! Той едва не изсумтя. В замъка от години не бяха идвали гости. Вероятно икономката му бе получила мозъчен удар. — И се погрижи за кочияша им.

Един лакей се приближи до човека, който стоеше, хванал непохватно шапката си в ръце, и двамата заедно излязоха. След като свали покритите си със сняг палто и шапка, Кристофър се оттегли в кабинета си. Сипа си чаша затоплено вино, изпи горещата течност и загледа втренчено в огъня.

Вратата се отвори с трясък и шестнадесетгодишният му шурей се втурна вътре.

— Вярно ли е? — попита Хенри припряно, а очите му бяха широко отворени. — Тя е от рода Феърчайлд?

— Така казва кочияшът им.

— И също е с червена коса, точно като вещицата... — Хенри не продължи, а само го загледа с пронизващ поглед. — Ще я убиеш ли?

Кристофър се задави.

— Хенри!

— Е?

— Човек не се разхожда напред-назад и не убива нещастни млади жени в съня им, преди да се произнесе правосъдието за

постъпките им. Да не споменавам, и че нямам смелостта да го направя.

— Врагът ти бе доведен при теб. Това е шансът ти да развалиш проклятието.

— Няма как да разберем дали с убийството на наследницата на вещицата, ще вдигнем проклятието. А и както казах, нямам куража да убия когото и да било, още по-малко жена.

— Ако тя беше мъж, можеше да го извикаш на дуел.

— Откога си станал толкова кръвожаден?

— От момента, в който видях онази червена коса и чух името Феърчайлд. Ти и семейството ти страдате от жестока несправедливост. Така както и аз. — Момчето стисна здраво устни и започна бързо да мига.

Кристофър се отпусна в едно кресло близо до камината.

— Истина е.

— Не вярвам, че когато аз я убия, проклятието ще се вдигне, но все пак ще се въздаде справедливост.

Обезпокоен, Кристофър скочи на крака и се приближи до него. Като постави ръцете си на раменете му, той се вгледа в очите на Хенри и изчака докато погледите им се срещнат. Със сериозен глас, каза:

— Хенри, онова момиче горе не е убило сестра ти. Дори не трябва да ти минава през ум мисълта да я нараниш. Това, което предлагаш, е морално недопустимо.

Сълзи напълниха очите на момчето:

— Не е честно. Джейн не беше наранила никого. И си отиде от толкова неестествена смърт.

— Прав си, не е честно.

Кристофър се загледа неவிждащо към тъмния прозорец, възкресявайки в съзнанието си всеки мъчителен дъх, който обичната му съпруга си поемаше, докато не пое и последния. Ръката му се сви в юмрук.

— Обещай ми, че няма да нараниш момичето на Феърчайлд.

Мълчание.

— Хенри!

Момчето изпусна тежка въздишка.

— Обещавам, че няма да я нараня.

Доволен, Кристофър отново седна в креслото и се загледа в огъня, а мислите му бяха разяждани от красивия враг с огнени коси на

втория етаж.

ТРЕТА ГЛАВА

Облечена с дрехите си от предния ден, включително и пелерината, Клариса стоеше до пращящия огън в непозната спалня. Въпреки че всичко я болеше, изглеждаше, че няма наранявания от инцидента. Освен това, най-накрая беше вътре в замъка. Никакво нараняване нямаше да я спре да го изследва.

Стаята миришеше така, като че не бе използвана от дълго време, но бе наскоро почистена — малко набързо, като се съдеше по праха в ъглите. Пищната мебелировка можеше да бъде видяна във всяка една по-богата къща. Нищо в стаята не издаваше тайните на замъка или обитателите му. Наистина разочароващо.

Отвън снежната буря се блъскаше в прозорците. Тя въздъхна. Беше първият ден на Коледа. Ако не се прибереше у дома, щеше да пропусне празненството. Никога не е била далеч от семейството си на този празник. Обзе я кратка носталгия. И все пак, най-накрая ѝ беше дадена тъй желаната възможност да проучи замъка Уикбърг. След като не можеше да контролира природата, все пак можеше добре да изследва вдъхновението на нейните най-ярки фантазии.

Беше открила леген с вода, където да измие лицето си, четка за коса, с която да укроти непокорните си къдрици и да ги прибере на кок на тила си, чиста четка за зъби, и разбира се не ѝ бяха оставили дрехи за преобличане. Копнееше да излезе навън и да потърси нещо за закуска, но първо трябваше да намери леля си и да разбере дали е добре. След това можеше да се впусне в изследване на замъка. Вероятно дори щеше да срещне всяващия ужас лорд Уикбърг. Вълнението от тази мисъл я разтърси. Докато отиваше към вратата, вятърът изсвистя отвън и един студен полъх премина през стаята, подобно на ледените пръсти на фантом.

Вратата се отвори и тя подскочи. Закръглена жена с прошарени коси влезе, като носеше табла пълна с блюда. Докато погледът на жената се плъзгаше по Клариса, носът ѝ се набръчка все едно беше

надушила нещо неприятно. Остави таблата на малка масичка до камината.

— Закуската. — Каза го с равен тон, не точно груб, но и без никаква приветливост.

— Благодаря ви, но леля ми... Загрижена съм за нейното състояние. Тя беше ранена.

— Значи ви е леля, а не майка или баба?

Изненадана от въпроса на слугинята, Клариса се усмихна:

— Тя ми е пралеля — леля на майка ми от страна на нейната майка.

— Разбирам. Тя си почива в съседната стая.

— Тогава ще отида да я видя, преди да се нахраня.

Жената спря за момент:

— От тук. — Заведе я до съседната стая.

Вътре Клариса намери възрастната жена, която бе седнала в леглото, подпряна на възглавниците.

— Как се чувстваш, лельо?

— Достатъчно добре, дете. Главата ме боли, както и ръката, но изглежда, че няма нищо счупено. — Леля Тили протегна ръка и размърда пръстите си. — Боли ме, когато я раздвижа, но съм сигурна, че е само навехната.

Клариса целуна леля си по бузата, като потисна желанието си да се усмихне при вида на стърчащата на всички страни коса на възрастната жена. Придавайки си вид, че преживява голямо притеснение, младата жена каза:

— Страхувах се, че си наистина ранена.

— Както изглежда само разтърсена. — Възрастната жена потупа момичето по бузата. — А ти, скъпа?

— Малко натъртена, но съм добре. — Като се обърна към слугинята, която наблюдаваше целия диалог доста по-нахално, отколкото се очакваше от жена в нейната позиция, Клариса каза: — Бих искала да благодаря на тези, които дойдоха да ни помогнат вчера.

Всичко, което си спомняше бяха чифт силни, нежни ръце. Със сигурност не биха могли да принадлежат на страховития отшелник, който бе убил съпругата си.

— Лорд Уикбърг е много зает човек. Все пак, аз ще му предам вашата благодарност. — Жената се обърна и излезе, като остави

Клариса да гледа втренчено след нея.

— Какво нахалство — изсумтя неодобрително леля й. — Това не е начинът, по който една прислужница може да се държи с една дама.

Клариса приглади завивката на леглото, докато опипваше скъпата материя. Със сигурност имаше някакъв начин да се срещне с мистериозния, кръвожаден граф... или поне да го види.

— Може би трябва да стана и да намеря тоалетната. — Погледът на леля Тили бързо се плъзна наоколо, като че ли очакваше отнякъде да се появи убиец. — Родителите ти ще изпратят слуги да ни търсят веднага щом се оправи времето. Последния път, когато валя толкова много, пътищата бяха непроходими цели три дни. Трябваше да изровят пощенския дилижанс изпод снега.

— Три дни? — Младата жена дори не се опита да прикрие тревогата си. Желанието й да изследва този замък, около който дълго витаеше забрана, се изпари при възможността да не присъства на голяма част от коледните празненства със семейството си. — Ще пропуснем тържеството, както и запалването на коледния дънер^[1] довечера.

Леля Тили се усмихна съчувствено:

— Тогава нека се надяваме, че скоро времето ще се оправи. Но аз наистина трябва да намеря тоалетната. — Тя отметна завивката и се изправи. След като изпробва дали може да запази равновесие, изчезна в съседната стая.

Клариса се опита да си спомни какво беше разстоянието от фамиленото им имение до замъка. От прозореца на спалнята си тя имаше изглед към него, но никога не беше изминавала това разстояние пеша. През лятото, вероятно би могла да стигне до там за няколко часа, но да се бори със снега би й отнело може би цял ден, а и тя беше само с полуботушки и наметало, което да я топли. Не, не би посмяла да рискува.

Леля Тили се появи отново и напръска лицето си с водата от легена. По молба на възрастната жена, Клариса взе една четка, която лежеше върху бюрото, и среса сивата й коса. Нави я на кок и го закрепил с фиби.

Любопитната прислужница отново се появи, като носеше поднос подобен на онзи, който бе занесла на Клариса. След като го остави, тя се обърна към младата жена:

— Да донеса ли и вашия от другата стая? — Изражението и тонът ѝ показваха, че по-скоро не би желала да го направи.

Младата жена се изправи:

— Да, благодаря ви — каза и постави един стол точно срещу този на леля си.

С въздишка, прислужницата излезе, след което се върна с подноса и го сложи пред Клариса.

Младата жена се усмихна лъчезарно:

— Благодаря, госпожо...?

Прислужницата премигна, очевидно изненадана, но само изгледа момичето неодобрително, преди да напусне стаята.

— Странно същество — промърмори леля Тили.

— Не очаквам на убийците да им е лесно да си намерят добра прислуга. — Младата жена насочи вниманието си към апетитно подредената храна и чашата изпускащ пара шоколад. — Мисля, след като се нахраним, да потърся къде е библиотеката.

Леля Тили я погледна лукаво:

— Само си търсиш извинение, за да отидеш да разгледаш наоколо. Любопитството ти някой ден ще те довърши, помни ми думите.

Като се усмихна, без да показва и капка угризение, Клариса отпи от шоколада си.

— Вероятно. Но човек винаги открива толкова интересни неща, когато се отдаде поне малко на любопитството си. Може би тук ни чака голямо приключение.

Вятърът задуха по-силно и прозвуча като стенание, издадено от духовете на убитите съпруги. Клариса потрепери едновременно от ужас и удоволствие. Когато приключиха със закуската, леля Тили задряма пред камината. Изкушаващият зов за приключение подмами младата жена. След като цял живот беше гледала замъка Уикбърг от прозореца си и се беше интересувала от него, най-накрая се намираще вътре в него. Това бе нейният шанс.

Тя излезе на пръсти от стаята и спря, като, останала без дъх, се взираше в богато украсената дърворезба и златните листа, които украсяваха високия таван, дебелия килим, който покриваше дългия коридор и в който бяха потънали краката ѝ. Бе очаквала да види паяжини и запуснатост, но всичко бе чисто, подредено и добре

стопанисвано. Нямаше нищо злоещо. Леко разочарована, тя продължи надолу по коридора. Мина покрай картини с пасторални сцени, гоблени, фамилни портрети, кристални стенни свещници и ъглови масички с вази и статуетки — всичко това разкриващо богатство, трупано от незапомнени времена.

Като се хвана за блестящия махагонов парапет, тя заслиза по огромно виещо се стълбище, а дебелият килим заглушаваше стъпките ѝ. Стълбите свършиха в голяма зала с полиран под и четири незапалени камини.

До тук единственото необичайно нещо по отношение на замъка, като се изключи красотата му, беше липсата на коледна украса.

Застанала в средата на огромната зала, Клариса се възхити на великолепието на сводестия ѝ таван. Няколко врати водеха настрани, без да дават и най-малка представа какво би могло да има зад тях. Имаше само един начин да разбере. Избра една врата и тръгна към нея.

Отвори я, а сърцето ѝ щеше да изскочи от вълнение. Пантите изскърцаха злоещо. Огромна, обвита в мрак стая, се простираше пред очите ѝ. Процеждащата се през прозорците сива светлина, беше единственото осветление. Клариса влезе вътре и спря докато очите ѝ се приспособят към здрача. Когато зрението ѝ се стана по-ясно, тя затаи дъх. Намираше се във внушителна бална зала, много по-великолепна от всяка една, която бе видяла през четирите си сезона в Лондон. Кристални стенни свещници украсяваха стените, а огромни канделабри висяха от таваните, които беше много вероятно да са били изрисувани и от самия Микеланджело.

Запленена от красотата на залата, тя си представи, че поздравява някакъв чуждоземен принц, облечена във великолепна бална рокля с цвят на слонова кост. Направи дълбок поклон и пусна въображението си на воля: „О, да разбира се, Ваше Височество, за мен ще бъде удоволствие.“

Докато си тананикаше някакъв валс, тя постави ръцете си в позиция за танц и се отдаде на неравномерния ритъм на мелодията. Танцуваше по мраморните плочки, тананикаше си и се въртеше, докато си представяше другите танцьори около себе си, гласовете и смеха им, които се смесваха с музиката. Когато мелодията приключи, тя направи още един поклон пред въображаемия принц.

— Удоволствието беше мое, Ваше Височество.

— Извинете, че питам, но имате ли разрешение да танцувате валс^[2]? — отекна мъжки глас през залата.

Стресната, Клариса се завъртя и се препъна, отстъпвайки назад. Някаква черна фигура беше препречила вратата. Сърцето ѝ затуптя чак в ушите, а по врата и лицето ѝ се разля топлина. Кой я беше уловил да се държи толкова детински? Докато вътрешно се надсмиваше над собствената си глупост, тя се пребори с обхваналото я смущение и реши смело да посрещне последствията.

Фигурата закрачи към нея през залата, с уверената походка на човек с власт. Това не беше слуга.

Дъхът ѝ спря, докато се взираше в него. Дали това беше мистериозният граф? Тя се усмихна лъчезарно:

— Не исках да се натрапвам, но балната ви зала е изключителна. Просто не успях да устоя на изкушението.

Мъжът направи жест към мястото пред нея, където бе стоял нейният въображаем партньор:

— Не мисля, че Негово Височество има нещо против.

Изненадана от чувството за хумор, което току-що бе показал — или може би ѝ се подиграваше? — тя се разсмя пресилено:

— Тъъ, не, вероятно не.

Непознатият спря на около една ръка разстояние. Главата ѝ едва достигаше до брадичката му, а ширината на раменете му надминаваше тази на всички останали мъже, с които се бе запознала. В сумрачната светлина не можеше да види ясно лицето му и остана с впечатление за мъжествени черти, оградени от тъмна коса. Облеклото му беше направено от най-фина материя, от най-добрия шивач. Без съмнение се намираще в присъствието на ужасяващия граф Уикбърг. Въпреки че в момента той изобщо не изглеждаше плашещ! Със сигурност един убиец не би се шегувал с танцуването ѝ.

Той се вгледа в нея с напрегнато любопитство.

— Не отговорихте на въпроса ми.

Тя премигна:

— Въпрос?

— Имате ли разрешение да танцувате валс?

— Ооо! — Тя отново се разсмя нервно. — Да, в действителност да. Покровителките^[3] бяха достатъчно любезни да ми разрешат да

танцувам валс по време на първия ми сезон в Лондон преди няколко години.

Той продължи да я наблюдава внимателно. Искаше ѝ се да се скрие в наметалото си. Вместо това, му се усмихна, независимо от неговото продължително изучаване, а и ѝ се искаше да го разгледа по-добре.

Прочисти гърлото си:

— Не са ни запознали, както подobaва.

— Не. — Не каза нищо повече.

— Аз съм Клариса Феърчайлд. — Тя се поклони както изискваше етикета.

— Да, така си и помислих. Баща ви е сър Ричард Феърчайлд, нали?

— Да. — Усмихната, тя зачака.

Той продължи да я изучава мрачно. Нещо в лицето му говореше за някаква постоянна тъга.

— Предполагам, че вие сте граф Уикбърг? — внимателно го подсети тя.

Мъжът си пое дълбоко дъх.

— Да, разбира се. Къде са ми обноските? — Той се поклони. — Кристофър де Чампс, граф Уикбърг на вашите услуги. Тази стая е изключително студена. Заповядайте в кабинета ми, където камината е запалена. Със сигурност там ще се чувствате много по-удобно... Ако понесете да изоставите принца, разбира се. — Единият ъгъл на устата му се повдигна толкова леко, че можеше и да си го бе въобразила.

Предложи ѝ ръката си, тя я пое, докато все още му се усмихваше. Той изобщо не изглеждаше страшен, само тъжен. Вероятно беше самотен. Беше ли възможно всички да грешаха за него? За семейството му? Беше прекалено рано да се каже, разбира се, но нищо свързано с този замък или графа не беше това, което бе очаквала. А и ухаеше прекрасно! На греяно вино и одеколон, смесени в едно главозамайващо съчетание. Тя вдъхна дълбоко и устоя на порива си да се облегне още повече.

Погледът му се насочи към нея:

— Вярвам, че са ви настанили удобно, госпожице Феърчайлд?

— Да, разбира се. Стаята и ястията бяха чудесни. Тръгнах да търся библиотеката, но вместо това намерих вашата бална зала.

Надявам се, че нямате нищо против.

Той спря.

— Ни най-малко. Щастлив съм да видя, че не няма никакви лоши последици от вчера. Бяхте в безсъзнание, когато ви донесохме тук.

Тя кимна.

— Беше ужасно студено, но както можете да видите сам, не съм пострадала.

— А вашата спътничка?

— Само дребни наранявания.

Пресякоха главния вестибюл, за да стигнат до уютен кабинет. В камината пращеше огън, а стаята бе добре осветена. Клариса погледна към мистериозния граф Уикбърг — красив по някакъв суров начин, с остри, строги черти. Лицето му определено беше като на патриций, а косата му — гарвановочерна. Беше по-млад, отколкото бе очаквала, вероятно дори още нямаше тридесет. Той погледна към нея и тя премигна при вида на поразителния светлосин цвят на очите му. Странно, но тя бе очаквала те да са тъмни като нощ. Тези светлосини очи бяха чисти като поток, но таяха такава всепоглъщаща мъка, че чак дъхът ѝ спря. Той се взираше в нея така, все едно нямаше нищо друго за правене. След това, като видимо преглътна, отстъпи назад, прекратявайки всякакъв контакт с нея.

— Настоявам да прегледате колекцията ми от книги тук, в кабинета, преди да се изправите пред студа в библиотеката. — Той направи пауза. — Рядко имам гости, затова не отоплявам стаите, които не използвам често.

— Разбира се. — Тя отиде до една от полиците с книги, които бяха от двете страни на камината и се престори, че внимателно разглежда заглавията, но всъщност цялото ѝ внимание беше насочено към мъжа в стаята. Когато той реши да се оттегли, тя извика към него: — Какво ще ми препоръчате?

Той спря, загледан във вратата, като че ли се надяваше да избяга през нея. Обърна се към младата жена, а напрежението мина през него.

— Зависи какво ви харесва. В тази част повечето са поезия, в тази с философия...

— Това ли са любимите ви четива?

Той отново се поколеба, все едно въпросът ѝ го изненада.

— Предполагам, понякога. Най-много чета вестници.

— Можете да ме сметнете за ужасна, но аз обичам романи. — Тя се усмихна.

— Не, не сте ужасна. — Отново спря, оглеждайки я по онзи внимателен, преценяващ начин. — Червената коса семейна черта ли е?

Тя се вцепени. Какъвто и чар да си беше помислила, че бе видяла в него, се изпари след този надменен въпрос.

— Косата ми вече не е червена. Кестенява е.

Устните му се извиха нагоре.

— Чувствителна сте на тази тема, така ли?

Като скръсти ръце, тя го изгледа с хладен поглед.

— И на вас нямаше да ви е приятно, ако са ви наричали с прякорите, с които се обръщаха към мен.

— Предполагам, че баща ви също е червенокос?

Настойчивостта, с която продължаваше да я нарича червенокоса, я накара да скърца със зъби. Но след като разчиташе на неговото гостоприемство и милост, беше принудена да отговори.

— Не. Оказва се, че това е отличителна черта само на жените в семейството, но понякога прескача цели поколения.

— За щастие.

Тя ахна при обидата. Майка ѝ я беше уверила, че цветът на нейната някога червена коса беше станал по-тъмен — завидният кестеняв оттенък, но явно мъжете все още мислеха, че това е недостатък. Поне този мъж го мислеше. Като си напомни, че бе получила безброй предложения за женитба, тя изправи рамене и си каза, че пет пари не дава за мнението му. Независимо от това колко добре миришеше. Или колко красиви бяха очите му. И колко много се омекотяваше лицето му и ставаше наистина красиво при редките случаи, когато се усмихваше. Имаше намерение да разкрие тайните му, не да се разсейва с външния му вид.

Той постави едната си ръка върху полицата на камината, неговите необикновено светлосини очи се фокусираха директно върху нея.

— Вие сте пряка потомка на сър Реджиналд Феърчайлд и Айслин Макгрегър?

Устата ѝ се отвори от учудване. Откъде знаеше?

— Те са мои баба и дядо от преди пет поколения. Как така знаете толкова много за моите предшественици?

Мрачно, графът каза:

— Трябва, като се има предвид колко много са свързани историите на нашите семейства.

— Какво искате да кажете?

Той се намръщи.

— Със сигурност знаете за проклятието?

Очарована да срещне някой суеверен, тя се наклони напред.

— Проклятие? — Да не би да се шегуваше с нея? Тя въздъхна раздразнено. — Не, моля ви, не ми казвайте, че цветът на косата ми е проклятие.

Мъжът премигна, след което бавна усмивка разтегна устните му, като преобрази суровото му лице и го направи да изглежда изключително красиво. Върху лявата му буза се появи трапчинка, която му придаде момчешки чар.

— Не, не вашата коса. Това не е чак толкова зле.

— Не е толкова зле — повтори тя. — Не е открита обида, но не е точно и комплимент.

Графът леко се засмя, но изглеждаше така, все едно звукът идваше някъде от повърхността, все едно той никога не изпитваше достатъчно радост, за да се засмее истински.

— Не, госпожице Феърчайлд, проклятието, което имам предвид е това, с което вашата баба Айслин е проклела моя трети праядо Уилям.

Тя го погледна потресена.

— Сър, ужасно е да се каже подобно нещо!

— Било е и ужасно да се направи. Проклела го е, както и всички бъдещи графове и графини на Уикбърг. — Нямахте и следа от шега върху лицето му. Той напълно вярваше на думите си.

Очевидно, тя се намираще в присъствието на луд човек. Колко възхитително!

[1] Yule log е специално избран дънер или цял ствол на дърво, който се пали 12 последователни вечери, като се започва от първия ден на Коледа (25 декември). Произходът на традицията е неясен, но се предполага, че е езически обичай, идващ от германските племена. — Б.пр. ↑

[2] Валсът е представен във Великобритания за първи път в края на 18-ти, началото на 19 век. Тъй като по това време танцуването по

двойки толкова близко един до друг, се е считало за неблагоприлично, младите дами трябвало да получат специално разрешение от така наречените Покровителки от Алмак — комитет от шест или седем от най-влиятелните и богати дами от Лондонското висше общество. —

Б.пр. ↑

[3] Виж предходната бележка. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Изненада и любопитство проблеснаха в очите на Клариса Феърчайлд, и Кристофър разбра, че тя не знае нищо за проклятието. Вероятно Айслин никога не е признала своето вероломно действие и е отнесла тайната си в гроба.

Госпожица Феърчайлд насочи ясните си, изумрудени очи към него:

— Проклятие?

Кристофър си пое дъх:

— Когато моят пра-пра-прадядо Уилям признал на Айслин, че му е било забранено да се ожени за нея, тя му каза, че ако я обичал, щял да се противопостави на родителите си.

— Това е било предизвикано от дълбока и непоколебима любов.

Смехът му бе кратък и безрадостен:

— Любов? Любовта носи само болка. — Както той самият много добре знаеше.

Клариса наклони главата си настрани и се взря в него съсредоточено и внимателно.

— Семейството ми има дълбоко вкоренено чувство за чест и дълг. Ние рядко позволяваме на емоциите си да ръководят решенията ни. Ето защо, Уилям отказал да тръгне срещу желанието на семейството си. Оженил се за дамата, за която са го сгодили. Айслин изпаднала в ярост и направила ирландско родово проклятие над него — след раждането на първородния му син, съпругата му щяла да умре.

Младата жена рязко си пое дъх.

Графът се загледа в огъня, неспособен да я погледне докато разкриваше грозната истина за нейната прародителка.

— По това време той го приел като бръщолевенето на жена с разбито сърце. За негова изненада, няколко месеца след сватбата му с неговата годеница, Айслин се омъжила за вашия прадядо — сър Ричард Феърчайлд.

— О, Боже! Колко неловко да му бъде съседка.

— Повече от неловко. Няколко дни след като съпругата му родила първородния им син, тя починала.

— Убили ли са я? — Тя го гледаше втренчено с широко отворени очи, като че бе едновременно очарована и ужасена.

— Не по нормалния начин. Поне не, доколкото някой би могъл да го каже. Лекарят установил, че се дължало на трудното възстановяване след раждането. Но става и по-лошо. Няколко години по-късно, той се оженил отново и новата му съпругата също починала — няколко месеца след раждането на първородния им син.

— Не вярвате, че смъртта им е някакво стечение на обстоятелствата.

— Това проклетие се предава от баща на син. Всеки път, новата графиня умира от нещо различно — падане, заболяване, туберкулоза, ловен инцидент, необяснима болест. Но резултатите са едни и същи — до година след раждането на син, всяка една графиня умира.

— Значи не са били убити от съпрузите си? — Клариса постави ръка върху челото си, а погледът ѝ като че ли се зарея нанякъде.

— Не. Независимо от това, какво говорят хората, никой от дедите ми не е убил съпругата си.

Тя го загледа изучаващо, все едно искаше да отвори ума и сърцето му, за да разбере всяка скрита там тайна.

— Значи вие също не сте убили вашата?

Думите ѝ му подействаха като удар в корема.

— Не. Никога не бих я наранил. Обичах я. — Въпреки цялата мъка, която му причини това. Щеше да бъде по-добре, ако не я обичаше.

Дълбока, болезнена мъка замъгли очите ѝ.

— Толкова съжалявам! Наистина съжалявам!

Старата тъга се надигна и го задави. Погледна настрани и сви дланта си в юмрук.

— Нека да си представим, че вярвам в това проклетие — каза тя. — Сърцето на Айслин е било разбито, а и да не забравяме ирландския ѝ темперамент, но със сигурност не е била чудовище. Вероятно има начин, по който да се освободите от проклятието.

Кристофър не успя да се сдържи да не го каже:

— Шурейт ми вярва, че ако ви убия, това ще помогне.

Клариса отстъпи назад, като се огледа, все едно очакваше да я нападнат.

Когато видя изражението ѝ, той се засмя унило, като се почувства като злодей за това, че ѝ е го казал.

— Не се безпокойте. Нямам навика да убивам девици, нито да наранявам гостите си.

Дежурната ѝ усмивка прогони мрака в стаята, и една част от вледененото му сърце започна да се отпуска.

— Много любезно от ваша страна, сър.

Той се поклони учтиво.

— Но за да отговоря на въпроса ви — въпреки че много са търсили, никой не е намерил начин да вдигне проклятието.

Клариса се отпусна в един стол, смръщи чело, докато се концентрираше, и започна да барабани с дългия си, изящен пръст по добре оформените си устни — хипнотичен жест, който накара стомаха му да се стегна на възел.

— Вероятно проклятието е свързано със замъка. Някой опитвал ли се е да го напусне?

Кристофър отмести погледа си от устните ѝ.

— Много. Баща ми завел майка ми в Ирландия. Въпреки войната, аз заведох съпругата си в Италия. И двете умряха, независимо колко далече се намираха от замъка.

— А раждали ли са се дъщери?

— Да, няколко, но всеки път, когато някоя графиня раждала син, тя умираше в рамките на година.

Тя насочи зеления си взор към него:

— Значи, имате син?

Вратата се отвори с трясък и Хенри се втурна в стаята.

— Кога...? — Спря, веднага щом погледът му попадна върху момчето на Феърчайлд. — Мили Боже!

Все едно някой бе изкарал целия въздух от дробовете му, когато се загледа втренчено в Клариса Феърчайлд. Очевидно изненадана от начина, по който Хенри я гледаше, младата жена погледна към Кристофър за помощ.

Той посочи към момчето:

— Госпожице Феърчайлд, моят шурей, Хенри Сийтън.

Младият мъж навири нос, а устните му се присвиха докато наблюдаваше гостенката им.

— Имате голям кураж да дойдете тук.

Младата жена отстъпи крачка назад, като това я приближи още повече до Кристофър.

Не можеше да си обясни желанието да защити момичето, но той пристъпи напред, за да застане рамо до рамо с нея.

— Тя няма нищо общо с това, както много добре знаеш. Хенри е брат на моята покойна съпруга — обясни той на госпожица Феърчайлд. — Той е под моя опека. Дойде си у дома за Коледа. Той, въъ, обвинява вашето семейство за смъртта на сестра си.

Очите на Хенри се присвиха така все едно гледаше чудовището от Корсика^[1], а не една красива млада дама.

— Тя беше единственото ми семейство на този свят. Вие... вашето семейство... ми я отне.

Младата жена протегна безпомощно ръка:

— Толкова много съжалявам за загубата ви, господин Сийтън, наистина. До преди малко самата аз нямах никаква представа за това проклятие.

За кратко, Кристофър се зачуди дали тя наистина вярва в разказа за проклятието, или ако смяташе всички им за луди, бе решила да се преструва, докато успее да избяга.

Хенри се изправи и я изгледа високомерно:

— Незнанието не е извинение.

Кристофър въздъхна безпомощно:

— Хенри...!

Гласът на госпожица Феърчайлд го прекъсна:

— Ако има някакъв начин да ви освободя от това проклятие, заклевам се, че ще го намеря. Ще разпитам всичките си роднини и ще претърся библиотеката ни.

Момчето я изгледа подозрително:

— Ще ни помогнете?

— Разбира се. Като наследничка на Айслин, това е мое задължение. — Вдигна поглед към Кристофър, а върху устните ѝ трептеше виновна усмивка, която накара дишането му да се държи странно. — Не мисля, че притежавате някакви записки, в които да е скрит отговорът?

— Имаме обширна история на семейството, както и голям брой томове с фолклор и легенди. Но предците ми вече са ги претърсили.

— Баща ми ме научи да говоря келтски, така че, може би мога да открия нещо, което вашите предшественици не са забелязали, заради езиковата бариера.

— Може да се окаже пълна загуба на време.

Тя леко присви рамене, като протегна ръцете си напред.

— И без това нямам нищо друго за правене, а и това ще ми помогне да отвлека вниманието си от факта, че съм тук на първия ден на Коледа, вместо със семейството си.

Кристофър кимна. Разбира се. Коледа. Беше забравил. Много добре, за да ѝ помогне да уплътни времето си, преди да успее да се върне у дома, той ще ѝ помогне да претърси библиотеката му.

— Разбира се. Нека да започнем нашето търсене. — Графът направи жест с ръка, като с това даде знак на Хенри да води, за да може да държи под око повереника си. Вероятно момчето не би се опитало да нарани гостенката им, но болката и желанието му за отмъщение, както и осезаемата му чувствителност, го правеха непредсказуем.

Вече в библиотеката, след като запалиха няколко свещи и накладоха огън в двете камини, започнаха своето търсене. Кристофър се качи на стълбата към секцията, която смяташе, че ще помогне най-много, и започна да подава древните книги. Не можеше да повярва, че щеше да прекара целия следобед с момичето на Феърчайлд. Случващото се беше точно обратното на клетвата, която си бе дал порано, да стои далеч от нея, но вероятно търсенето щеше да помогне на Хенри да преодолее ненавистта си. И по някаква странна причина, това очарователно момиче, което лесно се усмихваше, го караше да иска да удовлетвори желанията ѝ, ако не за нещо друго, то поне за да си спечели още една усмивка. Приличаше на светъл лъч, прокраднал се в безконечната му меланхолия, и на който той не можеше да устои, когато се намираще наблизко. Освен това, ако наистина можеше да намери начин да премахне проклятието...

Не! Дори и да откриеше нещо, единственият начин да се изпробва дали е намерено решение на проблема, би бил да се ожени и да рискува живота на още една жена — нещо, което отказваше да направи.

Часове по-късно, след като бяха прегледали цяла дузина томове от семейната история, не се бяха приближили и на крачка до намирането на отговора. Госпожица Феърчайлд бе започнала да проверява книги с фолклор, бе седнала и четеше, докато устните ѝ се извиваха чаровно, а лицето ѝ бе като озарено. Икономът им донесе чай, сандвичи и бисквити. Подкрепиха се с тях, докато четяха. Най-накрая младата жена вдигна глава от книгата:

— Тук има нещо. Написано е на келтски. „Как да премахнем ирландско проклятие. Влезте в свято място при пълнолуние. Напълнете купа с вода. Добавете сол, градински чай, лавандула и лайка. Запалете тринадесет бели свещи...“ О, почакайте, някой е написал в полето до заклинанието „без резултат“. Изглежда, че някой ваш предшественик вече го е изпробвал. — Устните ѝ се извиха надолу, красиво нацупени.

Кристофър бутна настрана своята книга.

— Убеден съм, че Уилям и синовете му са опитали всичко. Аз самият бих го изпробвал. Но няма начин да разберем дали нещо ще има ефект, освен ако не се ожения за някое бедно момиче и не ни се роди син. Не бих рискувал живота на друга жена.

Погледът ѝ се смекчи.

— Тя вярваше ли в проклятието? Вашата съпруга?

Графът въздъхна тежко:

— Разказах ѝ, но тя сметна смъртта на останалите за трагично съвпадение.

Хенри проговори:

— Да си призная, аз също не вярвах. Звучеше толкова нереално.

Госпожица Феърчайлд посочи книгата пред себе си:

— Няма начин да разберем кой е написал това. Може да е бил някой друг и да го е направил по напълно различна причина. Вероятно би трябвало да опитате.

— Това няма значение. Няма да се ожения отново.

Клариса нежно се усмихна:

— Но ако вие опитате, може да проработи за сина ви.

Кристофър рязко си пое въздух:

— Синът ми почина наскоро след загубата на съпругата ми. Нямам наследник, освен един много далечен братовчед.

Тя го гледаше с огромните си, пълни с тъга очи. Напрегнато мълчание надвисна в стаята. Отвън вятърът свистеше подобно на дух, който предвещаваше смърт. За да си намери какво да прави, Кристофър взе друг том и запрелиства страниците.

Хенри бутна книгата си настрана.

— Това е безсмислено. Губим си времето. — Изправи се, изгледа ги свирепо, все едно си мислеше, че Кристофър се бе съюзил с врага, и излезе.

Госпожица Феърчайлд го наблюдаваше със замислено изражение докато излезе, след това се върна към проучването си.

Когато сивотата на деня бе сменена от тъмата на нощта, графът погледна часовника:

— Скоро ще сервираат вечерята.

Младата жена остави книгата си настрана и разтърка очите си. Отбеляза мястото, като се усмихваше глуповато:

— Някой ден може да решите да го изпробвате.

Когато прекосиха главния вестибюл и стигнаха до стълбището, тя посочи с ръка помещението:

— Не празнувате пищно Коледа тук, така ли?

Кристофър преглътна.

— Не. — Каза думата по-рязко, отколкото бе възнамерявал. Не би могла да знае какво означаваше този празник за него, за всичко, което бе загубил.

— Никога не съм била далеч от дома по това време на годината — сподели тихо тя.

Отчаяното ѝ изражение, както и тъгата в гласа ѝ, го накараха да почувства състрадание, което никога не бе мислил, че би изпитал за някой от рода Феърчайлд. Опита се да намери начин да се извини. С чувство на неудобство, каза:

— Предполагам, че семейството ви организира невероятно тържество. Разкажете ми.

Очите ѝ светнаха:

— Отвсякъде пристигат роднини, за да празнуваме, и остават дванадесет дни. Донасяме Коледния дънер и го запалваме, а след това окачваме вечнозелени клончета из цялата къща, украсени с големи, червени панделки. Много е празнично. Закачаме имел над вратите и всички момчета се опитват да откраднат целувки от момичетата, които

се преструват, че не искат да им ги дадат. — Тя се засмя глуповато. — Не съм сигурна защо е прието да се целуваш под имел на този празник, но не и по друго време на годината.

Притихнал, Кристофър наблюдаваше оживеното ѝ лице и блясъкът в очите ѝ докато говореше.

Жестикулираше така, все едно виждаше всичко описано пред себе си.

— След това украсяваме елховото дърво със свещи и увити в хартия бадеми и стафиди. Закачаме играчки и плодове по клоните му, които са завързани с ярки панделки. На Дванадесетата вечер^[2] си разменяме подаръците, които сме сложили под дървото.

Завиждаше на радостта ѝ. С напрегнат глас, каза:

— Звучи невероятно.

— Така е. — Лицето ѝ се помрачи отново. — Ще пропусна първия ден от коледните празненства.

Местенцето в сърцето му, което бе започнало да се затопля, стана по-голямо и той осъзна, че се опитва да намери начин да прогони скръбта ѝ и да върне ведрата усмивка върху лицето ѝ. Не можа да измисли нищо, затова ѝ каза жестоката истина:

— Съжалявам, че сте принудена да сте тук точно сега.

Докато се изкачваха по стълбите, тя се усмихна, но го направи едва ли не насила и усмивката ѝ приличаше повече на гримаса:

— Бих искала да ви благодаря за гостоприемството, милорд.

— Не е необходимо.

Когато вдигна поглед към него, прозиращите в очите ѝ невинност и доверие, го порази.

— Необходимо е. Бяхте толкова любезен, особено след като ме смятате за ваш враг.

— Да... ами, нали знаете какво казват: „Дръжте приятелите си близо до себе си, а враговете си още по-близо“. — Усмихна се, за да смекчи казаното.

— Колко близо дръжете приятелите си? — И отново този изучаващ поглед.

На устните му се появи болезнена усмивка:

— Напоследък много далече, наистина.

— Не се ли чувствате самотен?

Той се напрегна, нежелаящ да признае истината.

— Намирам си различни занимания.

— Аз бих се чувствала ужасно самотна, ако семейството и приятелите ми не са около мен.

Кристофър спря пред вратата на стаята ѝ:

— Ще наредя на една от камериерките да ви донесе ваната, ако желаете да се изкъпете. И вероятно, бихме могли да ви намерим някакви чисти дрехи. Не мога да ви обещавам да са ви по мярка или да са модерни, но...

Тя сложи ръката си върху неговата:

— Това е много любезно от ваша страна.

Отново му се усмихна и графът осъзна, че той също се усмихва в отговор. Кристофър не можеше да си спомни последния път, когато се бе усмихвал толкова много за един следобед. Беше цяло чудо, че лицето му не се пропука.

И всичко това, благодарение на усмивката на един враг!

[1] Наполеон Бонапарт. — Б.пр. ↑

[2] 5 януари. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

След като Клариса се изкъпа, една прислужница закопча, завърза и закрепил с карфици взетата назаем рокля. Въпреки че моделът беше от преди две години, роклята от слонова кост, украсена със златиста дантела, я караше да се чувства елегантна и красива. Косата ѝ беше прибрана и се спускаше подобно на каскада от къдрици отзад на главата ѝ. Клариса закрачи усмихната и вдигнала високо глава към салона, за да се присъедини към останалите. Вместо да си бъде у дома за Коледа, тя се оказа сред онези, които я приемаха като потомка на врага.

Но тя все пак бе осъществила мечтата си да влезе в замъка Уикбърг. И както бе очаквала, господарят му беше възхитителен. Той не би могъл да бъде убиец — думите и тъгата му бяха истински. Нещо ужасно се беше случило на този мъж, на семейството му, и тя бе решена да открие истината. Ако се окажеше, че това проклетие наистина е реално, както вече започваше да вярва, тогава щеше да открие начин да го развали. Трябваше да има начин.

В салона, леля Тили, облечена в рокля, толкова стара, колкото и тази на Клариса, бе седнала и пиеше шери. Хенри се разхождаше из стаята, подобно на животно в клетка. Лорд Уикбърг бе застанал така тихо и напълно неподвижно, че би могъл да бъде помислен и за статуя. Когато погледът му попадна върху младата жена, очите му се разшириха и той я огледа от главата до петите.

— Прекрасно — каза той с дрезгав глас. Мъчителна уязвимост се настани в тези светли очи.

Клариса спря. Дали не бе облечена в рокля на неговата починала съпруга? Дъхът ѝ спря. Лорд Уикбърг не беше убиец. Той беше тъжен, мил човек, който се беше затворил от света в мъката си, а не защото прикриваше поколения престъпници.

Графът се съвзе, но въпреки това усмивката му беше напрегната:

— Мога ли да ви предложа едно шери?

— Не, благодаря.

Прислужницата, която бе донесла на Клариса подноса със закуската, обяви вечерята. Когато младата жена постави ръката си в предложената ѝ от лорд Уикбърг, стиснати те му устни образуваха тънка линия. Поведе я към трапезарията и я настани от дясната си страна. Хенри мълчаливо ескортира леля Тили до мястото до племенницата ѝ, след това седна срещу тях.

Много внимателно тя запита графа:

— Облечена съм в рокля на вашата покойна съпруга ли?

Той кимна.

— Съжалявам. Камериерката, която ми помагаше...

— Аз ѝ казах да намери нещо, което би ви станало.

— Ооо! — Жестът му я накара да спре и тя сведе очи. — Много мило от ваша страна, че сте се погрижили да се чувствам удобно. Благодаря ви.

— Вие наистина изглеждате прекрасно.

— Въпреки косата ми? — каза тя, като се надяваше да го накара да излезе от мрачното си настроение.

Красивите му очи я огледаха, като се спряха на косата ѝ.

— Кара ме да си мисля за залез над вода.

На Клариса ѝ се прииска да го прегърне. След години, прекарани в терзание от факта, че е червенокоса, романтичното му описание я накара да разцъфне.

Докато вечеряха, Хенри не можеше да реши дали да не ѝ обръща внимание или да наблюдава всяко нейно движение. Поведението му не се бе променило, въпреки че бе прекарал целия следобед с нея. Дали някога щеше да го убеди, че тя не е виновна за смъртта на сестра му?

Клариса се усмихна на домакина си:

— Превъзходно ястие, милорд.

Устните му потрепнаха.

— Вероятно не е коледното меню, към което сте свикнали.

— Не, но считам, че всеки си има свои собствени традиции. Имате ли коледен пудинг?

Отне му известно време преди да отговори.

— Госпожице Феърчайлд, когато казах, че не правим много неща по Коледа, имах предвид, че ние никога не празнуваме този празник.

Клариса изпусна вилицата си.

— Изобщо?

— Не. Не и от пет поколения. — По лицето му, лесно можеше да разбере какви мисли го бяха завладели. Като че ли осъзнал, че е изгубил маската си на безразличие, той се затвори и чертите му придобиха същото строго, упорито изражение като първия път, когато го бе видяла.

Искаше ѝ се да протегне ръка и да го докосне; болезнено желяеше да го успокои, но знаеше, че той най-вероятно щеше да отблъсне опитите ѝ. Освен това, го бе срещнала едва тази сутрин. И въпреки това копнееше да премахне бариерите, които бе издигнал пред себе си и да му покаже какво невероятно приключение е животът, ако човек само се покаже иззад невидимите стени.

Клариса каза нежно:

— Вероятно, ако замените лошите спомени с добри...

— Не! — Тонът му показваше, че няма място за спорове.

Апетитът ѝ се изпари. Как би могъл някой да не празнува Коледа? И още по-лошо, как би издържала да е тук в този внушаващ страх замък, заедно с неговия толкова тъжен господар, по време, за което се предполагаше, че е най-преливащото от радост през годината?

Той продължи, като че ли неосъзнал, че напълно е сломил духа ѝ.

— Бурята спря, затова изпратих пратеник да отнесе съобщение на семейството ви, че сте тук.

Пренебрегвайки буцата в гърлото си, тя каза:

— Благодаря ви. Убедена съм, че това ще им донесе облекчение.

— Но нямаше да я върне навреме у дома за коледното празненство, запалването на дънера или който и да е от семейните обичаи. Нито пък би я събрало с онези, които обичаше.

Лея Тили стисна ръката ѝ — успокояващ, познат жест. Клариса преглътна и пренебрегна разочарованието си. С нея беше любимата ѝ лея и любезният им домакин. Това би трябвало да е достатъчно засега.

Тонът на лорд Уикбърг бе станал по-мек:

— Накарах да докарат каретата ви в постройката за екипажи, за да могат да поправят колелото. Имате ли нужда от някои от пакетите си, които са вътре в нея!

Клариса поклати глава.

— Не, всичките са подаръци за Коледа.

Той кимна и се загледа покрай нея с отнесен поглед. Обзе я срам за егоизма ѝ. Да отсъства на Коледа и да не е с близките си не можеше да бъде сравнено със загубите, които бе преживяло семейството му през годините. Освен това, вечната ѝ мечта да срещне лорд Уикбърг се бе изпълнила. Въпреки че той не беше чудовището, от което тя се боеше — или надяваше? — да бъде. Графът бе едно очарователно отклонение от очакваното. А фактът, че бе и красив, не пречеше.

След вечеря, домакинят им и Хенри се извиниха и оставиха Клариса и леля ѝ да се забавляват сами в салона, който бе разделен на две, за да може да служи и като всекидневна. Огънят и изобилието от свещи придаваха на стаята по-весел вид. В единия ъгъл имаше пиано и арфа.

Клариса отиде до арфата и погали резбованата опорна колона.

— Какъв прекрасен инструмент! Мислиш ли, че графът ще има нещо против, ако посвирия?

— Аз бих имала, ако не го направиш — каза неодобрително леля Тили, докато се настаняваше до огъня.

Като се усмихваше, Клариса прокара пръсти през струните в арпаджио^[1]. Въпреки че не беше акордиран, инструментът имаше прекрасен, богат звук. След като старателно я акордира, тя седна, положи корпуса на рамото си и засвири. Успокояващите тонове отмиха всичките ѝ злочестини и мислите ѝ полетяха. Лицето на лорд Уикърбърг, в една минута строго, в следващата нежно, затанцува пред очите ѝ. Как би могъл някой да го подозира, че е убиец. Той беше прекалено благороден, прекалено мил, прекалено тъжен.

И това проклятие! Ако наистина имаше проклятие — а бе трудно да се отрече възможността за това — трябваше да има начин да се премахне. Ако само можеше да се върне у дома и да разпита семейството си, да прегледа старите семейни дневници, да потърси всеки знак, който би могъл да ѝ помогне да открие какво наистина се е случило. Като леля на майка ѝ, леля Тили не би могла да знае. Но баща ѝ или прабаба Феърчайлд...

Но първо трябваше да се върне у дома. Дори желанието ѝ за приключения отстъпи пред това да бъде у дома и да празнува Коледа със семейството си.

- [1] От италиански. Arpeggios или Арпа (буквално означава арфа)
— начин да се произвеждат акорди за пиано и струнни инструменти.
— Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Кристофър бе застанал отвън, дъхът му излизаше на огромни облаци, докато се взираше в елхоподобното дърво близо до замъка. Осветено от бледата лунна светлина, която се процеждаше през облаци, дървото изглеждаше така като че бе затаило дъх в очакване. Облак мина пред луната и я скри. Най-накрая снегът бе спрял. Кристофър грабна фенера в едната си ръка, а в другата брадвата. Хобс го наблюдаваше търпеливо.

Защо правеше това? Коледа не означаваше нищо друго, освен скръб, печал и загуба. И въпреки това, ето го тук, застанал отвън, с намерението да отсече дърво и да върне Коледата в къщата заради момиче, което познаваше само от няколко часа, и което бе дъщеря на вещицата, проклела семейството му. Беше готов да предаде семейството си — съпруга, майка, баба, своите деди. На Хенри, особено, не би харесал идеята да се направи нещо мило за госпожица Феърчайлд.

И въпреки това, как би могъл да не го направи? Мъката в очите ѝ, когато говореше колко копнее да е със семейството си за празника, докосна сърцето му. Когато ѝ каза, че неговото семейство никога не празнува Коледа, тя пребледня от ужас и едва не избухна в сълзи. Ако този обикновен жест от традициите на Бъдни вечер извика на лицето ѝ още една от нейните пленителни усмивки и направи деня ѝ по-поносим, въпреки раздялата ѝ с близките, тогава нека да бъде така.

Погледна към Хобс.

— Мислиш ли, че това е подходящо? Това е единственото елхово дърво наблизко.

— Ша трябва да утидете на по-дълбоко в гората да намерите някое по-добро, ми'орд.

— Не съм толкова луд. Това ще свърши работа. — Кристофър остави фенера на земята и повдигна брадвата си.

Заудряха с брадвите и след няколко минути дървото падна. Застанали от двете му страни, те го сграбчиха за един голям клон,

близо до основата и започнаха да го влачат към къщата, като газеха в дълбокия до колене сняг. Започналото да се размразява парченце от сърцето му се стопли още повече при мисълта за усмивката ѝ. Докато вървяха към къщата, той оглеждаше всяко дърво, търсейки имел.

Кристофър спря под един дъб.

— Това имел ли е?

Хобс повдигна фенера си.

— Мисля, че да, ми'орд.

— Ще разгледам. — Младият мъж подскочи, за да хване най-ниския клон.

— Ай, ми'орд, дайте аз. Не можем да ви дадем да паднете и се ударите.

— Мина известно време, откакто съм правил подобно нещо, Хобс, но все още не съм старец.

Издърпа се нагоре и остана изненадан колко ободряващо било да се катериш по дърветата — опасността от изкачването, ведно с очакваното удоволствие за радостта, която ще донесе на госпожица Феърчайлд, примесели се в омайваща еуфория. Като си казваше, че е голям глупак, той стигна до върха и започна да изучава растенията, които висяха по клоните.

Кристофър изсумтя доволно:

— Наистина е имел!

С един малък нож, той отрязва няколко клончета и те тупнаха върху снега. Като прибра ножа в канията, той бавно заслиза надолу, благодарен, че здравите му обувки имаха добри подметки и че носеше кожени ръкавици, които му помагаша да се държи по-здраво.

Хобс събра клончетата имел:

— Това е много имел!

— Вземи малко. Може би ще успееш да си изпросиш по целувка от някои от слугините.

— Мога и да са пробвам — широко се усмихна Хобс.

След като влязоха обратно вътре, те завлякоха елхата до един от ъглите на големия вестибюл, където ги чакаха другите слуги.

Една от камериерките се поклони и подаде кутия с лъскави панделки:

— Т'ва беше всичко, което успяхме да намерим, милорд. А тези са най-малките свещи, които открихме. — Тя посочи към кутията на

пода.

Госпожа Марч, главната икономка, поклати смутено глава:

— Не разбирам, милорд. Защо сега?

— Защото имаме две гостенки, на които им липсва семейството.

Ако можем да им предложим поне някаква Коледа, това би могло да помогне.

Госпожа Марч отново поклати глава:

— Тя ви е омагьосала!

— Може би. Или може би е време да спрем с омразата.

Точно в този момент, Хенри мина през вестибюла, погледна към тях и спря, гледайки ги втренчено.

— Не би го направил.

Кристофър се изпъна:

— Бих! Ти можеш или да се присъединиш към нас и да си спомниш защо празнуваме Коледа, или да се цупиш в стаята си, но няма да направиш нещо, което да накара гостите ни да се почувстват нещастни.

Хенри продължаваше да го гледа втренчено.

— Не, не и след...

— Това не подлежи на обсъждане.

Хенри стисна здраво устни. Докато се отдалечаваше, каза:

— Както кажете. Милорд.

Графът се загледа след него, като имаше желание да го извика да се върне. Изглежда не се справи с това достатъчно добре, и знаеше колко предателски можеше да изглежда празнуването на Коледа за Хенри, но не можеше да обясни защо се чувстваше задължен да направи това за госпожица Феърчайлд, колко щастлив го правеше и как нямаше търпение да види красивата ѝ усмивка.

Обърна се към събралите се във вестибюла слуги:

— Когато ви дам сигнал, елате и донесете всичко това... — той показва кутиите, — със себе си. Накладете огън във всяка камина и запалете свещите.

Кристофър тръгна към салона. По въздуха към него се носеше приятната мелодия на арфа, която го примамваше да се приближи. На вратата на стаята той спря. Госпожица Феърчайлд бе седнала до арфата, ръцете ѝ се носеха грациозно по струните, а красивото ѝ лице изглеждаше спокойно. Свиреше толкова красиво, толкова страстно, че

душата му се развълнува. Сцената пред него спря дъха му. Колко дълго бе стоял там, опиянен от спокойствието и красотата на музиката, очарован от ангела, който създаваше тази прелест, не можеше да каже, но когато тя спря и изправи инструмента на поставката, му се искаше да я помоли да продължи.

— Изключително — прошепна той. — Рядко чувам такава страст в музиката.

Госпожица Феърчайлд се усмихна, докато се изправяше:

— Надявам се, че нямате нищо против.

— Само от удоволствието да ви чуя да свирите, съм възнаграден стократно.

Усмивката ѝ стана още по-ослепителна и тя наведе глава повече като знак на благодарност, отколкото в престорена скромност. Привлечен, той се приближи до нея. Устните ѝ приковаха погледа му, а шалчето му като че ли го задушаваше.

— Сгодена ли сте, госпожице Феърчайлд? — чу се да казва. Едва не изруга гласно. Какво го бе прихванало да пита подобно нещо? Беше се заклел да не се жени повече. Подобна постъпка би довела само до смъртта на нещастната младоженка. А той не би могъл да понесе да изгуби още една съпруга.

Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Не, милорд. Не съм открила мъж, на когото ще се врека доброволно. — Тя се изсмя. — Леля ми се притеснява, че ще си умра стара мома, ако скоро не си избира някого.

Възрастната жена изсумтя.

— Вече отхвърли поне половин дузина предложения.

Графът широко се усмихна на Кристина:

— Стара мома на колко... на осемнадесет? Деветнадесет?

С пресилено трагичен глас, тя каза:

— Аз съм почти на двадесет, милорд.

— А, да, твърде сте престаряла.

Тя се разсмя, а звукът го заля подобно на топлината на топло одеяло. Отново в него се надигна онзи ужасен импулс да докосне лицето ѝ, устните ѝ.

Той прочисти гърлото си и отстъпи назад:

— Имам нещо за вас. Не особено добър заместник на тази във вашето семейство, но се надявам да направи престоят ви тук по-

приятен.

Той кимна на един от слугите, който се навърташе около отворената врата. Един лакей довлече някакъв дънер. Други двама внесоха елховото дърво. Останалите донесоха кутиите. Тя гледаше втренчено все едно не можеше да разбере какво става.

Кристофър направи дълбок поклон:

— За вас, милейди. — Широко усмихнат, той бе вперил поглед в лелята на момичето, която бе станала от мястото си и стоеше права с проблясващи в очите ѝ сълзи.

Един слуга се приближи:

— Милорд, готвачът каза, че е време да се разбърка пудинга.

Графът извърна очи към госпожица Феърчайлд, за да види реакцията ѝ. И не остана разочарован. Тя първо го изгледа изненадано, а след това със задоволство. Усмивката ѝ освети стаята много повече отколкото огънят в камината.

— Коледен пудинг? Наистина?

Той широко се усмихна:

— Да. Ще отидем ли да го разбъркаме и да си намислим желание?

— О, да!

Нейният ентузиазъм го разсмя. Колко сив е бил животът му, преди да се появи тя. Сега светът му експлодираше в цвят и веселие, а Клариса Феърчайлд стоеше в центъра му. Денят, в който си тръгнеш, щеше да бъде много тъжен.

След като разбъркаха коледния пудинг и си намислиха желанията, те прекараха остатъка от вечерта в украсяване на салона докато той не започна да изглежда толкова празнично, колкото никога до този момент не е бил. Клариса напътстваше всички слуги, който преодолели вече съмненията си дали да помогнат на една Феърчайлд, се суетяха напред-назад, за да зарадват дамата, чийто заразен ентузиазъм и усмивки им даваха стимул. Когато всичко беше готово, те застанаха отстрани и се насладиха на работата си.

— Съвършено е — прошепна тя така като че ли стоеше в обетованата земя. Очите ѝ блестяха.

— Да, наистина. — Графът се обърна към нея. — Съжалявам, че няма подаръци за вас под дървото.

Младата жена докосна ръката му, очите ѝ горяха с най-чистата радост, която бе виждал някога.

— Вие ми дадохте един великолепен подарък. Дори един рицар от миналото, не би могъл да постъпи по-кавалерски и щедро от вас. — Тя се изправи на пръсти и го целуна по бузата, толкова нежно и деликатно, че би могло да се приеме и като докосване от снежинка.

Тръпки преминаха през тялото му при допира ѝ и последното късче лед в сърцето му се разтопи. Ако не внимаваше, щеше безвъзвратно да се влюби в този коледен ангел, който бе донесъл светлина в неговия мрачен свят.

— Има ли нещо, което да съм пропуснал?

— Не, нищо. Освен, ако нямате музиканти, които трябва за танците. — Очите ѝ грееха.

— Да танцуваме? Тъъ, да. Е, предполагам, че бихме могли. Имате ли някакви предложения?

Кристина се усмихна дяволито:

— Сецате ли се за валса?

— Може ли? Освен, ако не предпочитате вашия въображаем принц? — Той също ѝ се усмихна.

Младата жена се разсмя:

— Не, с радост ще предпочета вас пред него.

Леля ѝ отиде до пианото.

— Ще се радвам да свиря за вас. — И тя засвири един бавен валс.

Кристофър улови младата жена, двамата застанаха в позиция за танц и той я поведе. Тя го следваше чудесно. Как можеше някога да ѝ позволи да си отиде? За няколко кратки часа го бе преобразила от мрачен отшелник без надежди в човек, който се усмихваше, смееше и танцуваше — а най-голямата изненада от всички — в човек, който празнуваше Коледа.

Когато мелодията приключи, те спряха, но той не я пусна. Пръстите ѝ стиснаха още по-силно ръката му, а очите ѝ търсеха неговите. Помежду им премина искра.

Хобс се промъкна боязливо до графа и прочисти гърлото си. Усмихнат до ушите, той държеше клонче имел над главата на госпожица Феърчайлд:

— Такава е традицията, ми'орд.

Кристофър не знаеше дали да се разсмее или да избяга от страх. Наблюдаваше емоциите, които се изписваха върху лицето на млада жена — изненада, смущение, очакване, надежда.

Погледна го изпод миглите си. Когато той се поколеба, тя се изчерви, но и не отстъпи назад.

— Не трябва да се чувствате задължен да го направите, милорд.

— Не.

Той си пое дъх, за да се успокои и постави пръст под брадичката ѝ — нежно, повдигна лицето ѝ нагоре. Сърцето му неудържимо туптеше докато се навеждаше напред. Очите ѝ се разшириха, а върху шията ѝ можеше да се види туптящия ѝ пулс. Ароматът на зимни рози се смеси с неповторимото ѝ ухание, което се уви около него като пашкул. Той се наведе още повече. Устните ѝ се разтвориха и тя затвори очи. Целуна я. Кадифените ѝ устни станаха меки и отстъпчиви под неговите. Тя инстинктивно го следваше, така както го бе следвала и във валса. Години на празнота, печал и непримиримост се разтопиха и изчезнаха, докато целувката ѝ го лекуваше. Кристофър изля сърцето си в тази целувка, като се надяваше, че Кристина ще почувства това, което не би могъл да ѝ каже.

И знаеше, че никога нямаше да бъде същият.

СЕДМА ГЛАВА

Нито всички книги, които беше прочела, нито всички разговори пълни с шушукания и кискания, които бе провела с омъжените си приятелки и сестри, бяха подготвили Клариса за енергията, страстта и чистотата на целувката на лорд Уикбърг.

Сърцето ѝ полетя и тя разбра, че най-накрая си е у дома. Мъжът, който беше търсила измежду ухажорите в Лондон, беше тук и я целуваше така, като че ли никога нямаше да я пусне да си отиде. Графът обви ръцете си около нея и я придърпа към масивния си гръден кош. Тя се вкопчи в него, молейки се той никога да не спира. Топлина и нежност се разляха по цялото ѝ тяло.

— Милорд — извиси се гласът на леля Тили, — наистина трябва да възразя срещу това!

Клариса преглътна едно стенание. Лорд Уикбърг прекрати целувката, но устните му първо се насочиха към клепачите ѝ, а след това към челото ѝ. С въздишка, той се отдръпна. Студенина се настани там, където до преди секунди беше тялото му.

Очите на Кристофър грееха с тиха радост и нежност.

— Би трябвало да се извиня, но се страхувам, че не съжалявам ни най-малко.

Нито пък аз, искаше ѝ се да го каже, но вместо това се усмихна закачливо:

— Можем да обвиним имела.

Той прокара леко пръст по бузата ѝ.

— Цял ден искам да направя това. — Тъгата се завърна и той затвори очи. — Какво правя? — Отстъпи крачка назад и прочисти гърлото си.

Всички присъстващи в стаята го гледаха втренчено. Лицето на Клариса пламна. Целувката им бе минала далеч зад границите на приетото, когато се намираха под имел и дори клонеше към неблагоприятното. Но тя не се интересуваше от това. Искаше още. Много повече.

Кристофър отново прочисти гърлото си:

— Простете ми. Нямам навика да нападам младите дами, дори когато са застанали под имела.

Погледна я с поглед, изпълнен с терзание и опитът ѝ да се държи лекомислено се разби на пух и прах в пода.

— Госпожице Феърчайлд, трябва да знаете, че вие докоснахте сърцето ми по начин, по който мислех, че никога няма да почувствам отново. Но не мога да ви обещавам да имаме бъдеще. Отказвам да погребя още една съпруга.

Клариса го гледаше с широко отворена уста. Той бе толкова добър да ѝ каже, че иска да се ожени за нея, но проклятието стоеше на пътя им. Тя обмисляше живота си с него. Това, което изглеждаше ограничаващо и отегчително с другите мъже, сега изглеждаше оптимистично, с безкрайни нови открития и красиви възможности... но само с него. Само за няколко часа, този мъж беше пленил сърцето ѝ като никой друг. Не беше изненадващо, че покойната му съпруга е искала да изпробва късмета си.

Сега, дори повече от всякога, тя трябваше да намери начин да го освободи от проклятието и да го убеди да даде още един шанс на любовта. С нея!

Тя изправи рамене и повдигна брадичката си:

— Тогава трябва да удвоим усилията си да намерим начин да сложим край на това проклятие.

— Дори и да го направим, не бих рискувал живота ви, като изпробвам решението, което сме намерили. Опасността е твърде голяма. — Той се извърна.

Тя постави ръка върху гърба му и въпреки че се напрегна, той не се отмести. Клариса прошепна:

— Кристофър.

Той изпъна рамене.

— Каретата ми е преобразувана в шейна. Утре, освен ако няма буря, ще ви заведа у дома, за да не изпуснете останалата част от празненствата за Коледа със семейството си. — Кимна на леля Тили и с широка крачка излезе от стаята.

Младата жена остави ръката си да падне надолу, така както тя потъна в отказа му. Той не само отричаше себе си, той отричаше и нея. Гърлото ѝ се стегна. Слугите започнаха да излизат един по един, като ѝ

пожелавах щастлива Коледа. Лакеят, който държеше имела ѝ се усмихна дръзко.

Икономката, чието име беше научила, че е госпожа Марч, се спря до нея.

— Благодаря ви, госпожице, за това, че върнахте усмивката на моя господар и за това, че върнахте Коледата обратно в замъка. — Устата ѝ се изви в неловка усмивка, преди бързо да се отдалечи.

Минути по-късно, Клариса и леля Тили бяха останали сами в празнично украсения салон.

Възрастната жена втренчи поглед в племенницата си:

— Проклятие?

Момичето ѝ разказа всичко, което знаеше за случая.

— Мислиш ли, че е възможно прабаба Феърчайлд да знае нещо по въпроса?

Леля ѝ сложи ръка на главата си:

— Проклятие? Невъзможно.

— Тогава обясни ми защо всяка графиня умира само месеци след като е родила син.

— Лордовете са ги убили. — Обаче в гласа ѝ липсваше увереност.

— Не вярвам на това. Вече не. Наистина ли мислиш, че лорд Уикбърг е убиец?

— Признавам, че след като се запознах с него, той изглежда внимателен и мил. Не зловещ. — Тя въздъхна. — Предполагам, че не е чак толкова трудно да се повярва в едно проклятие, както и в потомствени убийци.

— Нещо става. И аз отказвам да оставя Крис..., тъъ, лорд Уикбърг да се изправи пред цял живот самота. Трябва да му помогна.

Леля Тили наклони главата си настрани:

— Какво точно чувстваш към него?

— О, лельо, никога преди не съм се чувствала така. От всички ухажори, които съм имала в Лондон, нито един не ме е карал да изпитвам подобно нещо. — С жест тя показа наоколо си. — И погледни какво направи той за нас. За човек, който никога в живота си не е празнувал Коледа, да положи толкова много усилия... това е повече от любезно. Това е щедро. Това е героично.

— Да, така е наистина. Очевидно е, че е добър човек.

Клариса седна и хвана ръката на възрастната жена.

— Обичам го, лелю. Знам, че е лудост и знам, че сме се срещнали току-що, но се кълна, че ще бъда с него и никои друг.

Леля Тили си пое дълбоко дъх:

— Бащата ти ще бъде против, като се има предвид какво си мислят всички за господарите на Уикбърг. А и звучи така, че ще бъде еднакво трудно да убедиш и лорд Уикбърг.

— Остави това на мен.

Възрастната жена се изкиска и я целуна по бузата.

— Познавам този поглед. Хайде, време е за лягане.

Двете пресякоха главния вестибюл на път за стълбището. Металическото стържене от зареждането на пистолет, накараха Клариса да почувства как тръпки минават по гръбнака ѝ. Тя замръзна. Леля ѝ остана с отворена уста.

Застанал в сенките, Хенри бе насочил цевта на пистолет към нея.

— Не мога да убия истинската вещица, която е прокълнала това семейство и сестра ми, но ще си отмъстя на теб.

Зашеметена, Клариса бе вперила невярващо поглед в него. Невероятната сцена беше като излязла от готически роман. Това не можеше да се случва. Прекалено шокирана, за да се почувства изплашена, тя изпадна в състояние на неестествено спокойствие.

Навлажни устните си:

— Това, че ще ме застреляш няма да върне сестра ти, Хенри. — Използва кръщелното му име в опит да се докосне лично до него.

— Но ще отмъсти смъртта ѝ.

Много нежно тя продължи:

— Може би, но ще ти помогне ли да намериш покой?

Той се поколеба.

— Сестра ми ще бъде отмъстена.

— Наистина ли си готов да убиеш?

Решителността върху лицето на Хенри започна да избледнява и пистолетът се наведе малко.

— Хенри! — изкрещя лорд Уикбърг. Кристофър! Нейният рицар бе дошъл да я спаси. Отново.

Момчето трепна, но вдигна и другата си ръка, за да задържи пистолета стабилен.

— Стой настрана, Кристофър. Това е нещо, което трябва да направя.

— Не, не трябва. — Графът вдигна ръце и тръгна бавно към Хенри.

Момчето го погледна бегло.

— Тогава ти го направи. Това би могло да те освободи от проклятието.

— Би могло. — Кристофър направи още една стъпка към него. — Но какво ще стане, ако я убием и проклятието остане? Тогава какво?

— Ще сме получили справедливост!

— Няма да бъде справедливост, нито дори отмъщение. Ще бъде чисто убийство.

Хенри потрепна. Графът скочи. Той се понесе във въздуха и се приземи върху момчето, като го събори на земята. Пистолетът излетя от ръката му и се изпързала по пода. Хенри се бореше срещу зет си, който го държеше здраво. След това изведнъж се отпусна. Волята му за борба изглежда го напусна. Той започна да ридае. Кристофър го придърпа още по-близо и го задържа в ръцете си. Клариса стоеше в безмълвен шок. Неспособна да измисли какво друго да направи, тя взе оръжието и се вгледа в него все едно не го бе виждала преди това. Този пистолет почти ѝ бе отнел живота. Можеше да нарани леля Тили или Кристофър. Няколко живота можеше да бъдат разбити, ако беше стреляно с него. Ако някой беше убит, Хенри щеше да бъде преследван от това цял живот. Вероятно би се изправил пред възможността да бъде депортиран или екзекутиран.

Във всички готически романи, които беше прочела, подобни случки изглеждаха вълнуващи. Но не бяха. Беше ужасно! Едно ридание се настани в гърлото ѝ, а след това си проправи път навън.

Кристофър бе седнал и говореше нежно на Хенри. След около минута и двамата се изправиха. Хенри се приближи до Клариса с наведена глава и увиснали рамене. Младата жена не можеше да прецени дали беше ужасен от постъпката си или беше ядосан, че се провали.

— Готов съм да се изправя пред закона за това, което направих. — Говореше тихо и монотонно.

Клариса преглътна сълзите си и хвърли бърз поглед на Кристофър, чието безизразно лице не ѝ даде никаква идея какво си

мисли. Много скоро, самоконтролът му се изплъзна, като даде път на скръбта и вътрешното вълнение. Ако предадеше Хенри на закона, Кристофър щеше да остане без семейство. Щеше да бъде съвсем сам в този свят. А Хенри беше само едно съсипано от скръб момче, което не бе мислило трезво.

Тя подаде пистолета на графа, без да сваля погледа си от повереника му.

— Това няма да е необходимо. Не мога да си представя какво сте загубили, но мога да разбера как ме приемате като единствената отговорна за смъртта на сестра ви. Няма да подам оплакване да настоявам да ви арестуват.

Хенри си пое мъчително въздух.

— Благодаря ви — смотолеви той. — Задължен съм ви. Надявам се един ден да ми простите.

— Вече съм ви простила. Само, моля, разберете, че не съм ви враг.

Момчето кимна, без да я погледне, след това се заизкачва по стълбите така като бе ли всяка стъпка му причиняваше болка.

— Мили Боже! — възкликна леля Тили. — Не мислех, че сърцето ми ще преживее това. — Тя дръпна Клариса, непохватно я прегърна и я целуна по бузата. — Ти си толкова смела.

Лорд Уикбърг бавно изпусна дъха си.

— Как бих могъл някога да ви се извиня за това?

Клариса го докосна по ръката.

— Не е нужно да се извинявате. Той е млад, страда и се опитва да разбере случилото се.

Графът постави ръката си върху нейната.

— Вие сте забележително състрадателна.

— Направих го колкото заради него, толкова и заради вас.

Погледите им се приковаха един в друг и той прокара пръст по бузата ѝ.

— Благодаря ви.

— Благодаря ви, че ме спасихте. Той можеше и да не натисне спусъка, но съм благодарна за намесата ви. Още веднъж, вие сте моят рицар. Единственото, което ви трябва са само блестящите доспехи. — Тя се вдигна на пръсти и го целуна по бузата. След това, като видя заинтригуваното му изражение, смело го целуна по устните.

Той отвърна на целувката ѝ като човек, умиращ от глад. След това, както преди, се отдръпна.

— Не можем да продължаваме така. — Хвърли бърз поглед към леля Тили, която ги гледаше втренчено със замислено изражение.

— Млади човече, ако настояваш да продължаваш да целуваш племенницата ми, настоявам да знам какви са намеренията ви спрямо нея.

Той въздъхна дълбоко и затвори очи.

— Страхувам се, че не бих могъл да постъпя така както бих желал. Намеренията ми не трябва да бъдат нищо повече от това да ѝ предоставя подслон, докато мога да върна и двете ви благополучно у дома. Лека нощ.

Той остави Клариса сама, решена още повече от всякога да го спаси.

ОСМА ГЛАВА

Кристофър хвърли един бърз поглед на седящата до него в шейната Клариса Феърчайлд, след това назад към Хенри и леля Тили в задните места. Лицата им едва се показваха над планините одеяла, които той бе натрупал отгоре им; бузите и носовете им бяха розови от пронизващия вятър. Възрастната жена се закачаше с повереника му като го питаше за момичетата, които без съмнение го бяха нарочили за бъдещ съпруг, а той се усмихваше. Като се има предвид снощната случка, доброто му настроение беше изненадващо, но част от тревогите му изглежда се бяха вдигнали от раменете му.

Буреносни облаци се събираха около тях, а малки вихрушки от сняг се заформяха и падаха надолу, но той все още имаше време да заведе Клариса — госпожица Феърчайлд, напомни си той — у дома. След това щеше да се върне към уединеното си съществуване, което предвещаваше да бъде много по-самотно сега, след като бе видял каква светлина можеше да донесе Клариса. Само ако можеше да я направи част от живота си! Но не смееше.

Очите на Клариса блестяха и тя се усмихваше, когато разпознаеше нещо.

— Това е пътят към нашата къща. О, вие се справихте! Ще бъдем у дома само след няколко минути и аз ще успея да прекарам останалата част от Коледата със семейството си в края на краищата. — Тя отново го целуна по бузата. — Въпреки че миналата вечер беше толкова прекрасна! Не мога да ви благодаря достатъчно за това, че направихте толкова прекрасен първия ден на Коледа за нас. Страхувам се, че другите единадесет ще са доста скучни в сравнение с него.

Когато погледна в сияещото ѝ лице, удоволствието от това, че я бе направил щастлива се разля у Кристофър.

— Беше едно дълго отлагано събитие. Въпреки това, съм убеден, че можеше всичко да мине и без малкия инцидент в главния вестибюл.

— Това няма значение. И аз искам да знаете, че разбирам каква огромна жертва е било за вас да празнувате Коледа с мен.

Искаше му се да хвърли юздите и да я вземе в обятията си, но се задоволи само с това да ѝ се усмихне нежно.

— Бяхте права. Да се заменят лошите спомени с хубави е много мъдро решение.

— Защо вашето семейство не празнува Коледа? Разбирам, че с всичките тези трагедии, вероятно изглежда нередно да празнувате, но все пак...

Той си пое дъх:

— Защото всяка графиня умира по време на коледните празници. Тя замлъкна и остана загледана напред като зашеметена.

— О, Кристофър, не мога да си го представя. Не се учудвам.

Вътрешно той тържествуваше, че го бе нарекла с рожденото му име. Беше толкова интимно, толкова правилно.

Дъхът ѝ спря за момент и тя видимо преглътна.

— Снощи не осъзнах какъв чудесен подарък сте ми направили. Мислех си, че знам, но сега... как някога бих могла да ви се отблагодаря?

Той се усмихна, а на сърцето му беше толкова леко, колкото не е било от години. Тя не го осъзнаваше, но му бе подарила безценен дар, който щеше винаги да цени.

— Това, че му се насладихте, е достатъчно.

Усмихна му се, а в очите ѝ играеха закачливи пламъчета.

— Трябва да ви предупредя, че семейството ми ще настоява да останете и да прекарате останалата част от празниците с нас. Мислите ли, че бихте могли да понесете още единадесет дни празнично веселие?

— Не бих си и помислил да се натрапвам.

— Това ще бъде моят... нашият... начин да ви благодарим. Те вероятно ще настояват да изпратите някой слуга до дома ви, за да ви донесе достатъчно дрехи за единадесетдневната ви визита.

Не можеше да реши дали да е доволен или наранен. Единадесет дни окъпан в нейната светлина. Единадесет дни на мъчение, знаейки, че никога няма да бъде негова.

Стигнаха до къщата. Докато Кристофър помагаше на пътниците в шейната да слязат от нея, входната врата се отвори със замах и група хора се изсипа от нея, като всички се струпяха около Клариса и леля ѝ. Една привлекателна, елегантна жена прегръщаше и целуваше

момичето многократно. Майка ѝ, вероятно. Кристофър стоеше настрана, несъмнено мястото му не беше всред толкова много обич, и чувстваше лека завист за любовта, която обграждаше Клариса.

Тя го издърпа в средата на тълпата и го представи, като добави:

— Лорд Уикбърг положи огромни усилия да се чувстваме уютно.

Баща ѝ, сър Ричард, изискан възрастен джентълмен с посребрена на слепоочията коса, му подаде ръка:

— Задължен съм ви, милорд.

Кристофър прие ръката му.

— Беше удоволствие, сър. Те донесоха дълго липсващото веселие в Уикбърг.

Еlegantната жена, която бе целувала Клариса се поклони подобаващо, и с широка усмивка, същата като на дъщеря си, се хвърли напред и го целуна по бузата.

— Как бихме могли някога да ви се отблагодарим? Бяхме като обезумели, когато не се прибраха у дома. Толкова сме ви благодарни.

Клариса издърпа Хенри в кръга от хора.

— А това е Хенри, братът на починалата графиня.

— Добре дошъл — каза топло лейди Феърчайлд.

Момчето се изчерви, при спомена, че бе държал насочен към дъщеря им пистолет едва предната вечер.

Лейди Феърчайлд посочи вратата с ръка:

— Моля, влезте. И двамата сте добре дошли. Имаме достатъчно храна и напитки.

— Ще наредя да се погрижат за екипажа ви. — Сър Ричард извика един слуга.

Когато Кристофър влезе, Клариса го представи на още роднини, които едва ли щеше да запомни. Ако беше преброил правилно, бяха седем братя и сестри, една дузина лели и чичовци, изобилие от братовчеди и цяло множество деца, които се движеха непрекъснато и беше трудно да се преброят. Щастлива какофония се разливаше около него. Въпреки че бяха малко в повече, любовта и веселието бяха завладели всички, и той се усети, че се усмихва широко и се опитва да отговори на въпросите, които му задаваха.

Клариса го заведе до някаква кушетка, разположена близо до камината, в малка, удобно обзаведена всекидневна. Той плъзна поглед по стаята и забеляза украсената елха, клончетата зеленина и

панделките — точно както му ги беше описала. Тя се настани до него, а в очите ѝ блестеше възхищение докато разказваше на семейството си за огромните усилия, които беше положил графът, за да я накара да се почувства празнично.

Беше толкова прекрасна, толкова жизнерадостна и пълна с живот. Искаше я в живота, но не само днес, не само за коледните празници, а завинаги. Но не би могъл да се ожени за нея! Всеки ден без нея щеше да изглежда като безкрайна, безрадостна празнота. Как би могъл отново да се върне към това? Облегна се назад и кръстоса крака, все едно искаше да издигне защитна бариера пред себе си. Не, не можеше да остане. Ако го направеше, щеше да е изгубен завинаги!

Когато вълнението утихна, някаква съсухрена жена в ъгъла вдигна изкривената си ръка и му направи жест да отиде при нея. С хриптящ глас, тя го изкомандва:

— Елате, млади човече, и ми позволете да ви разгледам.

Сър Ричард погледна извинително Кристофър и се обърна към жената:

— Бабо, това е лорд Уикбърг. Никой не може да му заповядва да се приближи.

Възрастната дама изсумтя:

— Знам кой е той, Ричард! Защо си мислиш, че искам да го разгледам?

— Няма проблем — каза графът на домакиня си, за да му покаже, че това не го е обидило.

Той коленичи пред жената и я погледна в очите. Въпреки че набръчканото си лице и чисто бялата ѝ коса, която се подаваше под дантелената ѝ шапка, издаваха напредналата ѝ възраст, зелените ѝ очи — една по-бледа версия на тези на Клариса, бяха ясни и будни. Вгледа се в лицето му така, все едно можеше да прочете мислите му, като го караше да се чувства напълно разголен.

Потупа го по бузата.

— Виждам, че сте добър човек, за разлика от общото мнение, а и моята правнучка изглежда доста увлечена по вас. Но забелязвам отчаяние в очите ви.

Кристофър извърна поглед и се огледа, като се чувства неловко от толкова личната преценка, особено изказана пред цялото семейство.

Останалите решиха или да напуснат стаята, или да продължат да разговарят. Високо!

Потупа го по ръката:

— Накарах ви да се почувствате неудобно, за което съжалявам, но на моята възраст трябва да действам бърза. На осемдесет и седем съм — не се знае кога ще поема последния си дъх. Разкрийте ми болката си. Баба пази много тайни. — Тя почука с пръст по главата си.

Не можеше да каже защо чувства необходимост да ѝ се разкрие. Може би притежаваше някаква мистична сила, но той искаше да сподели тревогите си с някого.

— Не смея да се ожения отново.

Тя кимна.

— Проклятието.

Той вдигна поглед обнадежден.

— Вие знаете за него?

— Баба Айслин ми разказа всичко за него.

Той отстъпи назад.

— Разбирам.

— Също така на смъртния си одър ми каза как то може да бъде развалено.

Думите ѝ го удариха като светкавица.

— Развалено?

Потупа го по ръката.

— Много е лесно. Пряк потомък на мъжа, когото тя е обичала, трябва да се влюби и ожени за една от нейните преки потомки.

Тя посочи Клариса, която седеше и ги наблюдаваше съсредоточено и внимателно, а устата ѝ бе отворена под формата на буквата „О“.

— Клариса е пряка наследничка на Айслин и единствената, която е във възраст, подходяща за женитба. За да се освободите от проклятието, трябва да се ожените за нея.

Той преглътна. Трябва да се ожени за Клариса, за да се освободи от проклятието? Звучеше толкова хубаво, за да бъде истина. Твърде лесно. С пресипнал глас каза:

— Убедена ли сте?

— Обичате ли правнучката ми?

— Повече, отколкото някога съм си представял, че е възможно... Особено при такъв кратък период от време. Но не искам да я обрека на същата съдба като всяка друга графиня Уикбърг.

— Баба Айслин може да беше наранена и озлобена, но поне бе почитена. Щом е казала, че това е начинът да се освободите от проклятието, можете да сте убеден, че е вярно.

Той погледна назад към Клариса, която се усмихваше нежно. Стаята бе потънала в тишина, дори децата бяха тихи. Всички очи се бяха вперили в него.

Би ли могъл да го направи? Смееше ли да рискува? Със сигурност Айслин нямаше да позволи проклятието да падне върху някой от нейното потомство, и все пак, имаше думата само на една възрастна жена, която твърдеше, че е чула последните думи на вещицата, която бе прокълнала семейството му. Какво щеше да стане, ако се ожени за Клариса и тя умре? Какво щеше да се случи, ако се освободи от проклятието, но тя умре от нещо друго? Щеше ли да успее да понесе болката на разбитото си сърце, ако трябваше да погребее още една съпруга? Поради каквато и да било причина?

И въпреки всичко, това бе неговият шанс. Би могъл да има отново любов и щастие. Би могъл да има деца, не само наследниците, на които да предаде титлата и владенията си, а радостта, която идваше със семейството. Можеше да се наслаждава на подобни Коледи през целия си живот. Ярка надежда засия пред него — подобно на звезда, която пробива облаците.

Като отново погледна възрастната жена, той взе крехката ѝ ръка в своята.

— Напълно ли сте сигурна, че няма опасност за Клариса?

Дамата се усмихна:

— Не и от проклятието. За това какво съдбата ни е предопределила, никой не знае. Но вие никога няма да живеете истински, ако се страхувате от смъртта.

Клариса го наблюдаваше със сълзи в очите си, а трепереща усмивка бе извила устните ѝ. Тя кимна. Накрая погледна към Хенри, който изглеждаше много по-спокоен, отколкото някога е бил след смъртта на сестра си. Като леко се усмихна, той само сви рамене.

Кристофър прочисти гърлото си.

— Сър Ричард, мога ли да получа разрешението ви да ухажвам дъщеря ви?

По-възрастният мъж се усмихна:

— Можете да я ухажвате. Бавно.

Кристофър разбра идеята му и се зачуди колко скоро би могъл да го попита за ръката ѝ и въпреки това да е изпълнил изискването за „бавно“.

Лейди Феърчайлд се усмихна:

— Защо вие и шурейт ви не останете тук за коледните празници, лорд Уикбърг? За нас ще бъде удоволствие да прекарате това време със семейството ни. Освен това... — тя посочи към бавно падащите зад прозореца снежинки, — ми се струва, че ще трябва да останете за известно време.

Кристофър широко се усмихна на шанса, който тя му даваше. Щеше да поиска разрешение да се ожени за Клариса на дванадесетия ден.

— Вие ми върнахте надеждата. Благодаря ви.

— Ще ми се отблагодарите, като се грижите добре за това момиче. Тя е напълно подходяща за вас.

— Да, вярвам, че е така.

Отиде до Клариса, която изгони едно от децата, което бе седнало на възглавницата до нея. Неспособен да престане да се усмихва широко, графът седна до нея, взе ръката ѝ и я целуна. Тихичко, той каза чувствено:

— Къде мога да намеря клонче имел?

Общият смях изпълни салона и още отново, радостни разговори се понесоха около него. Дом и семейство, първо с това на Клариса, а след това негови собствени. Не можеше да измисли по-хубав коледен подарък.

ЕПИЛОГ

Седнала в семейния салон на дома от детството си, заобиколена от семейството си, Клариса се усмихваше на съпруга си. Кристофър взе малката им дъщеря Тили от ръцете ѝ и я подаде на осемгодишния им син Кристофър VII. С блясък в очите, съпругът ѝ бръкна в джоба си и извади клонка имел. Като я задържа над главата ѝ, той я целуна, докато децата не започнаха да недоволстват и да ги молят да спрат.

Прабаба Феърчайлд им намигна от стола си в ъгъла. Шестгодишната Емили, която бе кръстена на майката на Клариса, се качи на коляното му, като се сбори с тригодишния Ричард за същото място. Хенри, висок и красив, се смееше в ъгъла с цяла тълпа от братовчедките на Клариса, докато им разказваше за пакостите си от годините си в Оксфорд, преди да стане адвокат. Вечнозелени клонки украсяваха перваза на камината, в която гореше коледният дънер.

Кристофър уви ръце около съпругата си.

— Чувствам се толкова щастлив, колкото човек няма право да бъде.

Младата жена изпусна доволна въздишка.

— Винаги съм щастлива, когато съм в прегръдките ти.

Тя погледна навън през прозореца към замъка Уикбърг, който бе кацнал на върха на намиращия се наблизо хълм и който вече не беше обвит в мистерия, а бе изпълнен с любов. Една снежинка падна. После още една.

— Изглежда, че ще трябва да прекараме още една нощ тук, вместо да се върнем у дома.

Той я прегърна още по-силно.

— Когато съм с теб, не ме интересува къде сме. Освен това, можем да помогнем на семейството ти да свали коледната украса утре. Носи лош късмет, ако си тръгнеш веднага след дванадесетия ден, нали знаеш. — Тя усети смеха в гласа му.

Доволна, че е в прегръдките на съпруга си, Клариса се усмихна:

— Не вярвам в лошия късмет. Вярвам само в любовта.

Любов, която най-накрая го бе освободила от проклятието.

Заобиколени от тези, които обичаха най-много, те седяха прегърнати, очаквайки с нетърпение още много бъдещи, изпълнени с щастие Коледи.

Издание:

Автор: Донна Хатч

Заглавие: Рицар за Коледа

Преводач: Illusion

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: Английски

Издател: Читанка

Година на издаване: 2017

Тип: разказ

Националност: американска

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1943>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.